

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/67/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119256996
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6119256996.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členiek senátu Mgr. Radoslava Strhárska a JUDr. Zuzany Konárikovej, v právnej veci žalobcu BFF Central Europe s.r.o. so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 44 414 315, zastúpeného LEAGLE s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Kuzmányho 3997, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 856 509, proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou Prievidza so sídlom v Bojniciach, Nemocničná 581/2, 972 01 Bojnice, IČO: 17 335 795, zastúpenému advokátkou JUDr. Gabrielou Reichovou, so sídlom Pavla Mudroňa 26, 036 01 Martin, IČO: 42 071 135, o zaplatenie 110.320,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, č.k. 11Cb/9/2019-413 zo dňa 05. januára 2023 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Prievidza, č.k. 11Cb/9/2019-413 zo dňa 05. júna 2023 vo výroku I. mení tak, že žalobu zamieta.

II. Rozsudok Okresného súdu Prievidza, č.k. 11Cb/9/2019-413 zo dňa 05. júna 2023 vo výroku II. mení tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd výrokom I. napadnutého rozsudku rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu 110.320,68 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do 24.11.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 25.270,88 Eur od 25.11.2017 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 580,29 Eur od 01.08.2017 do 04.12.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do zaplatenia a náklady spojené s uplatneným pohľadávok v sume 160,-Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 11Cb/9/2019 zo dňa 18. decembra 2020 tak, že výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 110.320,68 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do 24.11.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 25.270,88 Eur od 25.11.2017 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 580,29 Eur od 01.08.2017 do 04.12.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávok v sume 160,-Eur, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. súd konanie o úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 03.04.2017 do 31.07.2017, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 580,29 Eur od 03.04.2017

do 31.07.2017, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 580,29 Eur od 05.12.2017 do 13.02.2018 a úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.05.2017 do 31.07.2017 zastavil. Výrokom III. súd týmto rozsudkom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a výrokom IV. súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

3. Odvolací súd na základe žalovaným podaného odvolania voči výroku I. a IV. tohto rozsudku v napadnutej časti týchto výrokových viet rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Odvolací súd považoval odvolanie žalovaného v napadnutých častiach za dôvodné a uviedol, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné vyvodiť, či súd prvej inštancie považoval plnenie za mesiac január a február 2017 za samostatne uzatvorenú zmluvu, resp. dodatok k pôvodnej zmluve, resp. či prolongačnú doložku považoval za platnú alebo nárok priznal titulom bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd konštatoval, že súd sa nevysporiadal s povinnosťou zmluvných strán zakotvenú v ustanovení § 47a Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd tiež poukázal na to, že zákonom č. 546/2010 Z.z. bol doplnený Občiansky zákonník okrem iného aj o ustanovenie § 490 ods. 2, podľa ktorého platí, že ak tento zákon neustanovuje inak, neplatné je ustanovenie zmluvy podľa § 47a, podľa ktorého zmluva uzavretá na dobu určitú trvá aj po uplynutí tejto doby. Súd prvej inštancie mal za to, že Dodatkom č. 16 zo dňa 31.03.2016, ktorým bol nahradený pôvodný text zmluvy v bode 6.1. platnosť a účinnosť zmluvy končí ku dňu 31.12.2016 a písomným oznámením doručeným poskytovateľovi do dňa 15.12.2016 bola zmluva predložená o dva mesiace. Tento dodatok bol zverejnený 01.04.2016. Podľa odvolacieho súdu s poukazom na uvedené aj § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobode informácii, zmluva uzavretá na dobu určitú mohla po splnení určitých podmienok trvať aj po uplynutí dojedanej doby platnosti a účinnosti, nie je teda prípustné dohodnúť tzv. prolongačné ustanovenie. Takéto dojednanie by bolo absolútne neplatné (zákon č. 546/2010 Z.z.). Odvolací súd tiež považoval za podstatné uviesť pre záver o neplatnosti konkrétneho ustanovenia zmluvy podľa § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že je nevyhnutné o povinne zverejňovanú zmluvu v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 5a zákona č. 211/2010 Z.z. uzavretú na dobu určitú a aby podľa sporného ustanovenia mala táto zmluva trvať aj po uplynutí dohodnutej doby. Odvolací súd uviedol, že takáto prolongačná klauzula je v povinne zverejňovaných zmluvách absolútne neplatná a nevyvoláva žiadne právne účinky. Zmluva teda bez ďalšieho zanikne najneskôr uplynutím dohodnutej doby. Odvolací súd ďalej uviedol, že z ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka nevyplýva taká možnosť výkladu, ktorá by v prospech platnosti prolongačnej doložky rozširovala medzi automatickou prolongáciou alebo prolongáciou na základe jednostranného, či dvojstranného úkonu. Pokiaľ by aj k takémuto výkladu došlo, bolo by otáznym, či takýto úkon znovu nepodlieha zverejneniu. Odvolací súd tiež konštatoval, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nárokov z penalizačnej faktúry. Na záver odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie je viazaný jeho právnym názorom podľa § 391 ods. 2 CSP a vo veci opätovne rozhodne s tým, že odstráni v novom rozhodnutí vady konania a po vykonanom dokazovaní, za situácie, že dôkazné bremeno v spore na preukázanie svojho nároku nesie žalobca, sa súd prvej inštancie sústreďí v prvom rade na platnosť tzv. prolongačnej doložky dohodnutej v Dodatku č. 16 k uzatvorenej zmluve a opätovne ustáli, či bolo v januári a februári 2017 žalobcom žalovanému poskytnuté plnenie, v akom rozsahu, či na základe platného, resp. neplatného predĺženia zmluvy, prípadne jej dodatku alebo novo uzatvorenej zmluvy medzi stranami sporu, pričom sa dôsledne vysporiada s ustanovením § 47a Občianskeho zákonníka a ustanoveniami § 490 ods. 2 OZ. V prípade, že súd prvej inštancie dôjde k záveru, že k platnému uzatvoreniu zmluvy resp. k jej predĺženiu, či uzatvoreniu nového zmluvného vzťahu nedošlo, posúdi uplatnený nárok z hľadiska vydania bezdôvodného obohatenia. Právna kvalifikácia bude mať následne vplyv aj na uplatnený úrok z omeškania. Odvolací súd tiež konštatoval, že súd prvej inštancie v konaní opätovne posúdi aj nárok žalobcu na uplatnené úroky z omeškania z penalizačnej faktúry č. F17004433. Následne súd prvej inštancie vec opätovne rozhodne, svoje rozhodnutie jasne, stručne a najmä presvedčivo právne odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP, pričom v novom rozhodnutí bude dôsledne vychádzať zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, z predložených dôkazov a tvrdení strán sporu.

5. Okresný súd v súlade so záverom odvolacieho súdu vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a zistil, že právny zástupca žalobcu predložil do súdneho spisu dňa 04.11.2022 listiny (založené na č.l. 371 až 386) v elektronickom podaní preukazujúce nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej z penalizačnej faktúry č. F17004433, ktorá je okrem iného nárokom žalobcu a predmetom žaloby. Súd

uviedol, že penalizačná faktúra č. F17004433 – špecifikácia výpočtov úrokov z omeškania ku dňu 31.07.2017 – kapitalizácia, obsahuje deň vystavenia faktúr od 31.03.2015 do 30.04.2017, ku každej faktúre je dátum splatnosti, číslo faktúry, fakturovaná suma, suma úhrady, dlžná suma, dátum úhrady, poznámka, počet dní omeškania, vypočítané úroky z omeškania z každej faktúry a konečná suma – úroky z omeškania predstavuje suma 35.705,70 Eur. Okresný súd ďalej špecifikoval výpisy z účtu ČSOB predložené právny zástupcom žalobcu a založenými na č.l. 372 až 385 spisu, ktorými žalobca preukazoval realizáciu platieb, ktoré slúžili k výpočtu úrokov z omeškania v penalizačnej faktúre č. F17004433.

6. Okresný súd ďalej konštatoval, že právny zástupca žalobcu v písomnom stanovisku, ktoré predložil na pojednávaní dňa 06.12.2022 uviedol, že s poukazom na odôvodnenie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, žalobca doplnil procesným podaním zo dňa 04.11.2022 ďalšie listinné dôkazy, ktoré preukazujú skutkové tvrdenia a právnu kvalifikáciu nároku žalobcu, uplatneného nároku žalobou v tomto konaní, a to v celom rozsahu. Z dôvodu právnej istoty, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu týkajúci otázky neplatnosti prolongačnej klauzuly povinne zverejňovanej v zmluve v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 490 ods. 2 citovaného zákona (prolongačná klauzula) sa nachádza v Dodatku č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných službách zo dňa 31.03.2016 (žalobca týmto alternatívne okrem v žalobe uvedeného právneho titulu, označuje a uvádza právny titul, na základe ktorého požaduje od žalovaného zaplatať časť žalobou uplatneného peňažného nároku vo výške istiny 75.812,65 Eur s príslušenstvom). Týmto právny titulom je vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré mal získať žalovaný na úkor žalobcu, a to neposkytnutím peňažnej náhrady (odplaty) za riadne a včas poskytnuté upratovacie, čistiace, dezinfekčné služby a rozvoz stravy pre žalovaného v mesiacoch január a február 2017, teda podľa predbežného názoru odvolacieho súdu z titulu plnenia z neplatného právneho úkonu - Dodatok č. 16 k zmluve.

7. Žalobca ďalej uviedol, že medzi stranami sporné nie je, že v mesiacoch január a február 2017 postupca, spoločnosť ISS Facility Services spol.s.r.o. poskytla žalovanému služby, ktoré si žalovaný de facto objednal na základe prejavu vôle – písomného oznámenia o predĺžení zmluvy o ďalšie dva mesiace zo dňa 06.12.2016. Postupcom vykonané a dodané služby žalovaný nikdy nespochybňoval a ani nereklamoval, práve naopak, žalovaný čiastočne, resp. v plnom rozsahu uhrádzal postupcom vystavené faktúry za poskytnuté služby, pričom neuhradená zostala len faktúra č. F17000606, splatná dňa 30.04.2017 za poskytnuté služby za mesiac február 2017 v sume 50.541,77 Eur a faktúra č. F17000012 za poskytnuté služby za mesiac január 2017, splatná dňa 02.04.2017, vystavená na sumu 50.541,77 Eur bola žalovaným čiastočne uhradená dňa 24.11.2017 vo výške 25.270,89 Eur, čím žalovaný uznal aj zvyšok dlhu v zmysle ustanovenia § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka. Faktúra č. F17000245 za služby poskytnuté za mesiac január 2017 (zvýšená frekvencia upratovania) splatná dňa 02.04.2017 vo výške 899,80 bola uhradená v celom rozsahu, a to dvomi čiastočnými platbami dňa 28.07.2017 v sume 319,51 Eur a dňa 04.12.2017 v sume 580,29 Eur. Žalobca ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je v tejto veci možná naturálna reštitúcia, keďže obohatenie žalovaného spočívalo vo výkonoch, službách, preto je žalovaný povinný poskytnúť a zaplatiť žalobcovi za tieto služby peňažnú náhradu. Výška peňažnej náhrady za pracovné výkony zhotoviteľa by mala zásadne zodpovedať obvyklej odmene za výkon rovnakých (obdobných) pracovných činností v danom mieste a čase (uznesenie NS SR, sp.zn. 6Cdo/206/2018), publikované v ZSP 33/2020.

8. Žalobca tvrdil, že v prejednávanej veci výška peňažnej náhrady požadovaná žalobcom od žalovaného titulom vydania bezdôvodného obohatenia vychádza zo zmluvne stanovenej ceny služieb dohodnutej medzi postupcom a žalovaným v zmysle Dodatku č. 16 k zmluve, ide o dohodnutú mesačnú a opakujúcu sa cenu služieb, ktorá bola stanovená na základe vzájomnej zmluvy ako výsledku verejného obstarávania alebo výberového konania, pričom obe strany, ako aj súd ju môžu v tomto prípade objektívne považovať za obvyklú odmenu pre určenie výšky peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia, to znamená, že bez potreby jej určenia znalcom, či inými prostriedkami.

9. Čo sa týka určenia času takéhoto bezdôvodného obohatenia v prospech žalovaného, a teda vzniku zákonného záväzku žalovaného ho vydať žalobcovi, žalobca tvrdil, že došlo k nemu objektívne okamihom výkonu daných služieb v režime a za podmienok uzavretej zmluvy. K určeniu času zročnosti tohto záväzku a vzniku omeškania žalovaného s plnením svojho zákonného záväzku vydať bezdôvodné obohatenie žalobca uviedol, že v Občianskom zákone pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia

nie je vymedzený čas plnenia, preto treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať v prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie a ak nedošlo o požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému (rozsudok NS SR, sp.zn. 1Cdo/210/2005 publikovaný v ZSP 37/2006).

10. Žalobca ďalej uviedol, že pôvodný veriteľ, postupca požiadal žalovaného o splnenie zaplatenia bezdôvodného obohatenia formou zaslania faktúr žalovanému, ktoré sú predmetom tejto žaloby a na ktorých je uvedený dátum splatnosti jednotlivých faktúr. Dňom doručenia faktúry došlo k uplatneniu si nároku veriteľa na peňažné plnenie za poskytnuté služby, pričom doručenie faktúry má v zmysle eurokomfortného výkladu Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/7EÚ zo dňa 16. februára 2011 – o boji proti oneskorených platbám v obchodných transakciách, ktorej transpozíciu do práva SR predstavuje predovšetkým § 369c Obchodného zákonníka, právne aj faktické účinky výzvy veriteľa na plnenie dlžníka. Zročnosť záväzku žalovaného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia tak objektívne nastala dňom splatnosti tej ktorej faktúry veriteľa, postupcu (napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 20.10.2022, vo veci C-585/20, časť III. bod 11 a 18). Dňom nasledujúcim po dni zročnosti tohto záväzku sa stal žalovaný nedobromyseľným vo vzťahu k jeho záväzku plniť zo zmluvy alebo z titulu bezdôvodného obohatenia vznikol nárok veriteľa, postupcu na vydanie celého bezdôvodného obohatenia spolu s úžitkami v podobe úrokov z omeškania ako zákonnej sankcie za nesplnenie vydania náhrady v peniazoch podľa § 458 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Tento záväzok žalovaného ako dlžníka zodpovedajúci pohľadávkam veriteľa bol odplatne postúpený na žalobcu osobitnou písomnou zmluvou, pričom pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia, vrátane príslušenstva nie sú zákonom vylúčené z ich postúpenia na tretiu osobu v režime § 524 Občianskeho zákonníka a boli tak v režime Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.11.2017 platne postúpené v rozsahu ich istiny aj príslušenstva, teda aj úrokov z omeškania, tiež nárok na paušálnu náhradu nákladov na žalobcu, ako nového veriteľa.

11. Z tohto dôvodu podľa názoru žalobcu bol žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie veriteľovi, postupcovi v prvý deň po dni splatnosti, uvedenou na každej jednotlivéj faktúre tak, ako už žalobca uviedol. Deň nasledujúci po splatnosti každej faktúry sa žalovaný dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia veriteľovi, a preto postupcovi vzniklo právo požadovať od žalovaného vydanie úžitku, zaplatenie zákonných úrokov z omeškania podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 Nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z. Táto výška úrokov z omeškania je v danom období od 03.04.2017 9 % ročne. Žalobca uviedol, že si uplatňuje ako nový veriteľ od žalovaného, ako dlžníka úžitok, t.j. úrok z omeškania z faktúr č. F1700012 a F17000606 len vo výške 7,3 % ročne, t.j. nižší úrok ako je zákonný úrok a súd nemôže takýto nárok ešte zo zákona priznať v nižšej výške.

12. Žalobca sa vyjadril aj k penalizačnej faktúre č. 17004433 a uviedol, že súdu doručil 04.11.2022 tabuľku, tzv. špecifikáciu výpočtov úrokov z omeškania ku dňu 31.07.2017 – kapitalizácia spolu s výpisom z účtu postupcu, ktoré preukazujú jednotlivé čiastkové úhrady faktúr uvedených v tabuľke a z nich vyplýva i počet dní omeškania a výška úroku z omeškania. Výpočet úroku z omeškania v penalizačnej faktúre podľa žalobcu korešponduje s dôkazmi predloženými žalobcom o čiastočných úhradách faktúr uvedených v tabuľke, pričom výška úroku z omeškania je 7,3 % ročne pri faktúrach č. F1700012, F17000245 a F17000606 a ide o zákonné úroky z omeškania a u ostatných faktúr uvedených v tabuľke ide o zmluvné úroky z omeškania dohodnuté v zmluve, úrok z omeškania 0,02 % denne, čo je 7,3 % ročne. K dohode o urovaní žalobca uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie uvedenom v jeho rozsudku. Táto dohoda nenadobudla účinnosť, nebola zverejnená podľa § 47a veta prvá Občianskeho zákonníka v spojení s § 2 ods. 2 a § 5a ods. 1 a 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, a preto nie je možné z nej vychádzať, resp. vychádzať z tejto dohody v časti, kde sa zmluvné strany mali dohodnúť, že sa strana vzdá úrokov z omeškania, čím mala pohľadávka pôvodného veriteľa voči žalovanému zaniknúť podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Z tohto vyplýva, že si veriteľ mohol uplatniť úroky z omeškania a nedošlo k zániku časti nároku a ani sa tohto práva nevzdal žalobca. Táto dohoda o urovaní nemá byť ani predmetom ďalšieho skúmania a dokazovania súdom prvej inštancie a rovnako ani zmluva o postúpení pohľadávok nemá byť predmetom ďalšieho skúmania a dokazovania.

13. K paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávok žalobca uviedol a zároveň poukázal na správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie v jeho prvom rozsudku, t.j. nárok na

40,-Eur za každú faktúru, s ktorou je dlžník v omeškaní bez ohľadu na skutočnosť, že si žalobca žalobou uplatnil zaplatenie viacerých faktúr naraz, čo potvrdil i odvolací súd. Žalobca tiež poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnej veci, sp.zn. 8Cob/25/2021. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 20.10.2022 vo veci C-585/20, ktorý tiež potvrdzuje právny názor, že minimálna paušálna suma vo výške 40,-Eur ako náhrada nákladov veriteľa na vymáhanie vzniknutých v dôsledku oneskorenej platby dlžníka je splatná za každú obchodnú transakciu nezaplatenú po termíne splatnosti a uvedenú na faktúre, vrátane prípadu, keď je táto faktúra z pomedzi ďalších faktúr predmetom jednej administratívnej sťažnosti alebo žaloby.

14. Žalobca bol toho názoru, že preukázal aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, vrátane aj výšky peňažnej náhrady. K námietke premlčania uviedol, že vzhľadom k tomu, že ide o obchodno-závazkový vzťah, premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatí je 4-ročná, preto námietka premlčania nie je dôvodná. Žaloba bola podaná v lehote. Zároveň žalobca k penalizačnej faktúre č. 17004433, kde je uvedená suma 35.705,77 Eur, žiadal žalobca sumu len 34.508,03 Eur, teda sumu, akú si uplatnil v pôvodnom konaní.

15. Právna zástupkyňa žalovaného v písomnom vyjadrení doručenom okresnému súdu dňa 02. decembra 2022 uviedla, že z predloženej tabuľky žalobcu nie je explicitne zrejmé, aká je sadzba ním kalkulovaného úroku z omeškania. Z predložených výpočtov jednotlivých úrokov v tabuľke však možno vyvodíť, že žalobca kalkuloval v prípade výpočtu úroku z omeškania, úrok v sadzbe 7,3 % ročne. Poukázala opätovne na čl. IV. bod 4.10 zmluvy o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb zo dňa 12.07.2006, z ktorej vyplýva, že v prípade neuhradenia faktúr v termíne splatnosti vzniká poskytovateľovi nárok účtovať úrok z omeškania vo výške 0,02 % z fakturovanej ceny za každý deň omeškania. Uvedená zmluvne dohodnutá výška úroku zodpovedá práve hodnote 7,3 % ročnej sadzby. Žalovaný zastáva názor, že medzi zmluvnými stranami bola výška úroku z omeškania zmluvne dohodnutá v inej, ako zákonnej výške. S poukazom na § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, by tak žalovanému vznikla povinnosť platiť úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve. Žalovaný namietal výšku úrokov z omeškania uplatnenú v sadzbe 9 % ročne ako nedôvodnú, uplatnenú v rozpore s právnou úpravou, ako aj nezodpovedajúcou dohode zmluvných strán takéhoto záväzku. Žalovaný zároveň k dohode o urovaní uviedol, že v tejto dohode sa veriteľ, postupca vzdal úrokov z omeškania. V dohode sa vyslovene dohodli zmluvné strany, že si nebudú v budúcnosti uplatňovať nároky z úrokov z omeškania.

16. K penalizačnej faktúre č. F17004433 žalovaný uviedol, že boli účtované aj úroky z omeškania, ktorých sa pôvodný veriteľ voči žalovanému vzdal v zmysle označenej dohody o urovaní a vo vzťahu ktorej prípadná pohľadávka už pôvodného veriteľa voči žalovanému zanikla. Z tohto dôvodu nemohla byť na žalobcu postúpená platne pohľadávka v novembri 2017, ak túto pôvodný veriteľ a žalovaný ako dlžník vysporiadali predtým (25.07.2016) spôsobom uvedeným v dohode, pričom žalovaný opätovne zdôraznil, že nároku na úroky z omeškania sa pôvodný veriteľ vzdal. Žalovaný poukázal na predloženú tabuľku žalobcom, z ktorej vyplýva, že penalizačnou faktúrou boli vyúčtované aj úroky z omeškania z faktúr 15001467, 15002319, 15002891, 15003623, 15004628, 150005240, 150052267, 15006459, 15007277, 15008291, 1600475, 16000902, 16001743, ktoré sú faktúrami uvedenými v prílohe č. 1 dohody o urovaní, vo vzťahu ku ktorým sa úrokov z omeškania pôvodný veriteľ vzdal.

17. Žalovaný aj naďalej trval na tom, že k platnému predĺženiu zmluvy o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb zo dňa 12.07.2006 nedošlo s poukazom na rozpor dojednaní takéhoto predĺženia s platnou právnou úpravou podľa § 490 ods. 2 a § 47a Občianskeho zákonníka. Žalovaný uviedol, že žalobca sa domáha zaplatenia istiny, keď zodpovedajúce pohľadávky mal nadobudnúť zo zmluvy o postúpení pohľadávok ako pohľadávky z konkrétnych označených faktúr, ktorými bolo vyúčtované zmluvné upratovanie za mesiac január 2017 a február 2017, v prípade zvýšená frekvencia upratovania v zmysle uzavretej zmluvy o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb zo dňa 12.07.2006. Žalovaný tvrdil, že žalobca nepreukázal ani v tomto štádiu konania dôvodnosť ním uplatnenej pohľadávky titulom platby za upratovanie v zmysle uzavretej zmluvy (platného predĺženia pôvodnej zmluvy), ani z titulu iného dôvodu (faktického poskytnutia plnenia), a to ani čo do jeho základu, ani požadovanej výšky.

18. Žalovaný zotrval na tom, že Dodatok č. 16 k Zmluve o upratovacích a čistiacich prácach uzavretý dňa 12.07.2006 je neplatným právnym úkonom, pretože je v rozpore s ustanovením § 47a v spojení s §

490 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Nedošlo k platnému predĺženiu tejto zmluvy. Žalovaný tiež tvrdil, že žalobca žiada plnenie z faktúr za mesiac január a február 2017, teda po zániku zmluvného vzťahu medzi zmluvnými stranami a alternatívne žiada, aby toto bolo vydané ako bezdôvodné obohatenie, avšak nepreukázal, že na jeho strane vzniklo bezdôvodné obohatenie, a to najmä výšku takéhoto plnenia, ktorá má byť adekvátnou peňažnou náhradou za to, o čo sa on obohatil, keď výšku peňažnej náhrady podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno automaticky stotožniť s výškou plnenia, na ktorú by vznikol nárok v prípade, že by medzi stranami bola uzavretá platná zmluva, prípadne by zmluva naďalej trvala na základe jej predĺženia. Žalovaný tiež tvrdil, že pri posúdení výšky peňažnej náhrady je potrebné vychádzať z najnižších nákladov, ktoré by v danom mieste a čase museli byť vynaložené na dosiahnutie rovnakého plnenia. Žalovaný tvrdil, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že žalobca poskytol plnenie, ktoré by malo zakladať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď predmetom postúpenia boli pohľadávky špecifikované označením faktúr, ktorými boli účtované platby upratovania v zmysle uzavretej zmluvy. Tento nárok, ktorý by mal nadobudnúť žalobca, žalobcovi nepatrí, ani to nepreukázal. Žalovaný z opatrnosti vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku titulom bezdôvodného obohatenia.

19. Žalovaný tiež uviedol, že dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý ho doposiaľ neunesol, a to najmä pokiaľ ide evidenciu bezdôvodného obohatenia, ktorého vydania sa domáha.

20. Žalovaný zároveň tvrdil, že predmetom postúpenia neboli záväzky z bezdôvodného obohatenia, ale zmluvný záväzok, ktorý však postupcovi platne nevznikol s poukazom na neplatnosť Dodatku č. 16 k uvedenej zmluve. Predmetom postúpenia podľa § 524 Občianskeho zákonníka je len určitá pohľadávka, konkrétne špecifikovaná, t.j. konkrétne právo na plnenie od dlžníka, nie celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla. V súvislosti s tým poukázal žalovaný na rozsudok NS ČR, sp.zn. 33Odo/399/2002. Podľa názoru žalovaného tiež nebola preukázaná ani výška tvrdeného bezdôvodného obohatenia spočívajúca vo výkonoch, keď na podporu povinnosti toho, kto bezdôvodné obohatenie požaduje, preukázať výšku obvykle poskytovaných plnení v danom mieste a čase. Žalovaný zároveň poukázal na rozhodnutia týkajúce sa bezdôvodného obohatenia, rozsudok NS ČR, sp.zn. 29Odo/622/2022, rozhodnutie Rc53/2000, rozhodnutie R12/1989, rozsudok NS ČR, sp.zn. 32Odo/1245/2005. Žalovaný tvrdí, že k stanoveniu výšky bezdôvodného obohatenia vo výške, ktorá bola dohodnutá v zmluve, ktorá nebola platným záväzkom medzi zmluvnými stranami po 01.01.2017, nie je daným preukázaním výšky bezdôvodného obohatenia. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť.

21. Po vykonaní dokazovania listinnými dôkazmi súd prvej inštancie uviedol, že ustanovenie § 47a ods. 1 Občianskeho zákonníka obsahuje pravidlo o tom, že zmluvy, ktoré sa majú zverejniť, sú účinné až dňom nasledujúcim po dni zverejnenia. Ide najmä o povinne zverejňované zmluvy v zmysle ustanovenia § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. – o slobodnom prístupe k informáciám. Súd ďalej uviedol, že k § 47a ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodová správa uvádza, že skutočnosť, že zákon podľa ods. 1 odkladá účinnosť zmluvy, ktorá zvyčajne nastáva v momente, keď zmluva je perfektná a netrpí žiadnou vadou, však nevyklučuje, aby zmluvné strany odložili účinnosť zmluvy konsenzom. Na to je však potrebné, aby zmluvné strany zmluvu najskôr zverejnili a aby sa stala účinná podľa § 47a ods. 1.

22. Ďalej súd konštatoval, že novela Občianskeho zákonníka č. 546/2010 Z.z. reaguje na tzv. prolongačné ustanovenia (§ 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka) v zmluvách, ktoré s nečinnosťou (mlčaním) jednej zmluvnej strany spájajú následky prejavu vôle. Súd konštatoval, že ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka o zákaze prolongovania zmlúv bez výslovného dojednania zmluvných strán bolo do Občianskeho zákonníka doplnené zákonom č. 546/2010 Z.z. Vzťahuje sa na všetky občianskoprávne zmluvy (najmä na zmluvy dohovoréné na určitú dobu, ktorých predmetom je opakovaná alebo nepretržitá činnosť. Súd tiež uviedol, že ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka bráni v dojednaní tzv. prolongačných klauzúl v zmluvách. Ide o také klauzuly, ktoré bez výslovného dohovoru zmluvných strán umožňujú predĺženie platnosti zmlúv tým, že druhá zmluvná strana výslovne prehlási, že v zmluve nechce pokračovať. Takéto klauzuly sa spájajú vlastne s nečinnosťou, mlčaním jednej zmluvnej strany následky prejavu vôle. Súd tiež poukázal na dôvodovú správu, v ktorej zákonodarcu uviedol, že v súkromnom práve platí zásada, že obvyčajné mlčanie nepredstavuje prejav vôle, s ktorým by boli spojené právne následky. Neplatí tu teda zásada, že ten, kto mlčí, zdá sa, že súhlasí. Súd tiež uviedol, že Občiansky zákonník v ustanovení § 490 ods. 2 vyhlasuje každú klauzulu v zmluve, ktorá by umožňovala prolongovanie akejkoľvek zmluvy na základe toho,

že druhá zmluvná strana výslovne neprejavila vôľu v zmluve nepokračovať, za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

23. Súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vykonal dokazovanie a posúdil platnosť tzv. prolongačnej doložky dohodnutej v Dodatku č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb, opätovne posúdil vykonanie služieb v januári a februári 2017 pre žalovaného, či tieto boli vykonané na základe platného predĺženia zmluvy, resp. neplatného predĺženia zmluvy, jej dodatku a zisťoval, či bola uzavretá medzi stranami sporu nová zmluva a vo veci rozhodol.

24. Okresný súd uviedol, že žalobca sa po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie žalobou domáhal zaplatenia sumy 110.320,68 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do 24.11.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 25.270,88 Eur od 25.11.2017 do zaplatenia, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 580,29 Eur od 01.08.2017 do 04.12.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 7,3 % ročne zo sumy 50.541,77 Eur od 01.08.2017 do zaplatenia a náklady spojené s uplatnením pohľadávok v sume 160,-Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd konštatoval, že žalovaná istina 110.320,68 Eur pozostáva zo sumy 25.270,88 Eur, ktorá predstavuje neuhradenú faktúru č. F17000012 za pravidelné upratovanie a dezinfekciu priestorov za mesiac január 2017, pričom časť sumy z faktúry v sume 25.270,89 Eur bola uhradená dňa 24.11.2017 a zo sumy 50.541,77 Eur, ktorá predstavuje neuhradenú faktúru č. F17000606 za pravidelné upratovanie a dezinfekciu priestorov za mesiac február 2017, ktorá uhradená žalobcovi doposiaľ nebola a z neuhradenej penalizačnej faktúry č. F17004433 v sume 34.508,03 Eur.

25. Súd vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu najskôr posúdil platnosť prolongačnej doložky dohodnutej v Dodatku č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb uzavretej podľa zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a § 269 a nasl. Obchodného zákonníka zo dňa 12. júla 2006.

26. Súd uviedol, že v konaní nebolo sporné, že poskytovateľ ISS Facility Services spol.s.r.o. so sídlom Bratislava a žalovaný uzatvoril dňa 12. júla 2006 uvedenú zmluvu, na základe ktorej poskytovateľ vykonával upratovacie, čistiace a dezinfekčné služby pre odberateľa Nemocnica s poliklinikou Prievidza, so sídlom Bojnice za cenu, ktorú si zmluvné strany dohodli. Zmluva o čistiacich, upratovacích a dezinfekčných službách bola uzavretá na dobu 24 mesiacov a dodatkami sa predlžovala. Poskytovateľ vykonával služby pre odberateľa, žalovaného podľa zmluvy a tieto služby vykonával aj v mesiaci január a február 2017. Služby žalovaný nenamietal a poskytovateľ vykonal upratovacie a dezinfekčné práce v rozsahu uvedenom zmluve a za cenu dohodnutú v nej. O vykonaní služieb pre žalovaného svedčia vystavené a splatné faktúry F17000012 za mesiac január 2017 na sumu 50.541,77 Eur, ktorá bola čiastočne uhradená dňa 13.02.2018 vo výške 25.270,89 Eur a faktúry č. 17000606 za mesiac február 2017 vo výške 50.541,77 Eur a faktúry č. F17000245 na sumu 899,80 Eur, ktorá bola uhradená v dvoch splátkach, dňa 04.12.2018 v sume 580,29 Eur a dňa 28.07.2017 v sume 319,51 Eur.

27. Súd mal ďalej za preukázané Dodatkom č. 16 (bez uvedenia dátumu) k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb, že týmto dodatkom bol nahradený text v bode 6.1 textom tak, že odberateľ je oprávnený jednostranne predĺžiť dobu trvania zmluvy o dva mesiace, a to písomným oznámením doručeným poskytovateľovi, najneskôr do 15.12.2016. Tento Dodatok č. 16 podľa textu (č.l. 244) bol uzavretý dňa 31.03.2016 a zverejnený dňa 01.04.2016.

28. Súd ďalej konštatoval, že podľa Dodatku č. 16 poskytovateľ vykonal služby aj za január a február 2017 s tým, že obe zmluvné strany v tomto dodatku súhlasili s dohodou o cene služieb, ktorá platila od 01.04.2016. Hoci poskytovateľ vykonal pre žalovaného služby, žalovaný za tieto služby za mesiac január a február 2017 nezaplatil, resp. neuhradil splatné faktúry.

29. Súd posúdil prolongačnú doložku (predĺženie zmluvy) Dodatkom č. 16 podľa § 47a v spojení s § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že tento dodatok považoval za neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že v zmluvách, ktorých účinnosť je podmienená ich zverejnením, nemožno dojednať také ustanovenie, podľa ktorého by zmluva uzavretá na dobu určitú mohla po splnení určitých podmienok trvať aj po uplynutí dojednanej doby splatnosti a účinnosti. Súd mal za to, že nie je prípustné dohodnúť tzv. prolongačné ustanovenie, ktorým by sa zmluva predĺžila Dodatkom č. 16. Ďalej podľa názoru okresného súdu Zmluva o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných prácach

bola uzavretá na dobu určitú a jej predĺženie Dodatkom č. 16, tzv. prolongačná doložka je absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko táto zmluva podlieha režimu zverejňovania, ktoré upravoval § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií.

30. Podľa názoru okresného súdu počas celého konania nebolo sporné, že poskytovateľ dodal upratovacie, čistiace a dezinfekčné služby žalovanému aj v mesiaci január a február 2017, ktoré žalovaný nenamietal. Poskytovateľ vykonal služby pre žalovaného v súlade so zmluvou a v režime dohodnutom v tejto zmluve. Iná zmluva medzi poskytovateľom služieb a žalovaným uzavretá nebola. Ak teda poskytovateľ dodal upratovacie, čistiace a dezinfekčné služby pre žalovaného a súd posúdil prolongačné ustanovenie k zmluve ako neplatné, poskytovateľ plnil pre žalovaného bez právneho dôvodu, preto na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktoré predstavuje sumu 75.812,65 Eur, pozostávajúcu zo sumy 25.270,88 Eur a 50.541,77 Eur. Ide o splatné faktúry č. F1700012 so zvyškom dlhu 25.270,88 Eur a faktúry č. F17000606, neuhradená v sume 50.541,77 Eur. Súd konštatoval, že tým, že žalovaný časť faktúry č. F1700012 uhradil, žalovaný uznal aj zvyšok dlhu (§ 407 ods. 3 Obchodného zákonníka).

31. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ustanovenie § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré určuje v prípade bezdôvodného obohatenia spočívajúce vo výkonoch povinnosť obohateného poskytnúť peňažnú náhradu, táto výška peňažnej náhrady môže byť aj vo výške zodpovedajúcej dojednanej cene za služby, dohodnutá v zmluve a mala by zodpovedať obvyklej odmene za výkon rovnakých, resp. obdobných pracovných činností v danom mieste a čase.

32. Súd ďalej konštatoval, že v prejednávanej veci výška peňažnej náhrady, ktorú žiada žalobca od žalovaného predstavuje dohodnutú cenu za služby pre žalovaného, ktorá bola dohodnutá poskytovateľom a žalovaným, ktorá bola i vysúťažená vo verejnom obstarávaní a ide o opakovanú mesačnú službu pre žalovaného, ktorú súd považoval za objektívnu. Súd bol názoru, že takto dohodnutú cenu za služby možno považovať za obvyklú odmenu pre určenie výšky peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia. K bezdôvodnému obohateniu došlo momentom výkonu týchto služieb pre žalovaného poskytovateľom v súlade so zmluvou a podmienkami dohodnutými v nej.

33. Okresný súd tiež konštatoval, že žalovaný je povinný vydať nielen bezdôvodné obohatenie, ale aj príslušenstvo (§ 121 OZ). Okresný súd mal za to, že žalovaný je povinný vydať nielen bezdôvodné obohatenie, ale aj príslušenstvo. Uviedol, že pri bezdôvodnom obohatení je potrebné vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého je obohatený povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, je potrebné za kvalifikované požiadanie považovať žalobu.

34. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že tento záväzok (pohľadávky bezdôvodného obohatenia, vrátane príslušenstva – úrokov z omeškania a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávok) bol odplatne postúpený na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23. novembra 2017. Mal za to, že pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú zákonom vylúčené z ich postúpenia na tretiu osobu (§ 524 Občianskeho zákonníka).

35. Podľa názoru okresného súdu bol žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi už prvý deň po dni splatnosti každej jednej faktúry. Deň nasledujúci sa dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, bezdôvodným obohatením, preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka. Súd uviedol, že priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 7,3 % ročne z dôvodu, že takýto úrok navrhol žalobca a bol dohodnutý i v zmluve o dodávke čistiacich, upratovacích a dezinfekčných službách.

36. K penalizačnej faktúre č. F17004433 súd uviedol, že žalobca v tabuľke (č.l. 371) presne uviedol dátum splatnosti jednotlivých faktúr, ich čísla, fakturovanú sumu, sumu úhrady, dlžnú sumu, dátum úhrady, počet dní omeškania a úroky z omeškania. Výpočet úrokov z omeškania korešponduje s listinnými dôkazmi predloženými žalobcom, pričom žalobca výšku úrokov z omeškania pri faktúrach č. F17000012, F17000045 a F17000606 uplatňoval vo výške 7,3 % ročne, ide o zákonné úroky z omeškania a u ostatných faktúr ide o úroky z omeškania dohodnuté v zmluve. Súd považoval predloženú tabuľku k penalizačnej faktúre za dostatočnú na preukázanie tvrdení žalobcu.

37. Pokiaľ žalobca uplatňoval aj paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok v celkovej sume 160,-Eur, pričom vychádzal z počtu neuhradených splatných faktúr v počte 4x40,-Eur za jednu faktúru s poukazom na § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, súd priznal uvedenú náhradu v plnej výške z dôvodu, že žalobca si svoj nárok, ktorý sa viazal na samostatné pohľadávky uplatnil v tomto, a to v jednom súdnom konaní, preto bol okresný súd toho právneho názoru, že žalobca má nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, ktoré sa viaže na uplatnenie pohľadávky, a to bez ohľadu na počet konaní, v ktorých si tieto pohľadávky žalobca uplatní. Súd poukázal na ustanovenie čl. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/7/EÚ zo dňa 16.02.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, implementovanej do právneho poriadku SR, ako členského štátu EÚ a ich záväzný výklad zo strany Európskej komisie (bod č. 7 FAQ), pričom v zmysle daného výkladu je veriteľ oprávnený požadovať sumu vo výške 40,-Eur jednorázovo za každú riadne alebo včas neuhradenú faktúru.

38. Čo sa týka Dohody o urovaní, táto nenadobudla účinnosť, nebola zverejnená podľa § 47a veta prvá Občianskeho zákonníka v spojení s § 2 ods. 2 a § 5a ods. 1 a 3 zákona č. 211/2000 Z.z. – o slobodnom prístupe k informáciám, preto nie je možné z nej vychádzať v časti, kde sa zmluvné strany mali dohodnúť, že ak sa strana vzdá úrokov z omeškania, čím mala pohľadávka pôvodného veriteľa voči žalovanému zaniknúť podľa § 585 Občianskeho zákonníka. Žalobca si preto mohol uplatniť úroky z omeškania, keďže nedošlo k zániku časti nároku a ani sa tohto nároku nevzdal.

39. K námietkam žalovaného súd uviedol, že úrok z omeškania vo výške 7,3 % ročne je dohodnutý a upravený v Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných službách zo dňa 12.07.2006, pričom ide o úrok z omeškania vo výške 0,02 % z fakturovanej sumy za každý deň omeškania, ktorý si uplatňoval žalobca ako úrok z omeškania uvedený v tabuľke predloženej súdu (č.l. 371), v ktorej je uvedená konkrétna suma úhrady, dlžná suma, dátum úhrady, počet dní a úrok z omeškania a k tomu predložený výpis z ČSOB o úhradách, preto súd považoval takto predložené listinné dôkazy k úroku z omeškania za dostačujúce a preskúmateľné. Žalobca si uplatňoval úrok z omeškania dohodnutý v zmluve, ktorý mu súd aj priznal.

40. K dohode o urovaní zo dňa 15.07.2016 súd uviedol, že vzhľadom k tomu, že táto dohoda nebola zverejnená podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, nenadobudla účinnosť, nie je možné z nej vychádzať, a preto si žalobca mohol uplatňovať úrok z omeškania vo výške 7,3 % ročne s tým, že je bez právneho významu, že sa zmluvné strany v dohode dohodli, že si nebudú uplatňovať nároky z úrokov z omeškania.

41. K penalizačnej faktúre č. F17004433 súd uviedol, že s poukazom na už uvedené zdôvodnenie o neúčinnosti dohody o urovaní, žalobca si mohol uplatňovať dohodnutý úrok z omeškania vo výške 7,3 % ročne. Vzhľadom na uvedené mohla byť na žalobcu postúpená platne pohľadávka v novembri 2017, lebo táto nebola vyporiadaná predtým a táto pohľadávka nezanikla v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, a to urovaním.

42. K námietke premlčania súd uviedol, že nárok žalobcu nie je premlčaný, nakoľko súd posúdil tento právny vzťah podľa Obchodného zákonníka, kde premlčacia doba je 4-ročná.

43. Na základe vyhodnotenia všetkých dôkazov súd dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno tvrdení, a preto žalobe vyhovel.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca mal úspech v uplatnenej istine v plnom rozsahu a neúspech mal len v časti ním uplatneného a nevyčísleného príslušenstva – úroku z omeškania. Pre určenie pomeru úspechu a neúspechu strán sporu bol rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine.

45. Žalovaný podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie prostredníctvom právnej zástupkyne podaním z dňa 03.02.2023, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby ho zmenil tak, že žalobu zamietne.

46. Žalovaný v odvolaní uviedol, že odvolanie podáva čo do výroku I., ako aj výroku II. rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. b, d, f, h, CSP. Žalovaný v odvolaní uviedol, že v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu sa okresný súd zaoberal najmä posúdením existencie zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným s ohľadom na prolongačné ustanovenie ktoré bolo obsahom Dodatku č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb. Súd dospel k záveru, že predĺženie zmluvy Dodatkom č. 16 je absolútne neplatným právnym úkonom z dôvodu jeho rozporu s § 47a v spojení s § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd tiež skonštatoval, že poskytovateľ dodal služby podľa zmluvy pre žalovaného, išlo o plnenie právneho predchodcu žalobcu bez právneho dôvodu, ktoré predstavuje bezdôvodné obohatenie, a to vo výške 75.812,65 Eur, ktoré musí byť vydané, pričom súd ustálil, že bezdôvodné obohatenie predstavuje neuhradené splatné faktúry.

47. Žalovaný zastáva názor, že vykonané dokazovanie vôbec nepreukázalo ten záver súdu prvej inštancie, že práve suma 75.812,65 Eur, ako sumár vyúčtovaných faktúrami č. F17000606 a F170000012, predstavuje hodnotu plnenia, ktoré ako bezdôvodné obohatenie je potrebné vydať. Predmetnými faktúrami totiž samotný poskytovateľ (nie žalobca) vyúčtoval upratovacie práce v zmysle zmluvy za mesiace 1/2017 a 2/2017. Prijatie automatického záveru o bezdôvodnom obohatení vo výške zmluvne dohodnutého plnenia bez ďalšieho dokazovania výšky adekvátnej peňažnej náhrady, tak ako to požaduje ustanovenie § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, je podľa názoru žalovaného neprípustným zjednodušením pri posúdení dôvodnosti výšky uplatneného bezdôvodného obohatenia. Určenie výšky bezdôvodného obohatenia odkazom na dojednania predchádzajúcej zmluvy platnej v inom období, prípadne dodatku, ktorého absolútnu neplatnosť súd skonštatoval, považuje žalovaný za neprípustné, a to o to viac, ak takýto záver o neplatnosti zmluvy (predĺženia) skonštatoval samotný súd prvej inštancie. Žalovaný podporne poukázal na ustálenú judikatúru k spôsobu určenia/ustálenia výšky bezdôvodného obohatenia. Zároveň citoval právne vety z rozhodnutí súdov.

48. Žalovaný zastáva názor, že povinnosť preukázať všetky predpoklady vzniku bezdôvodného obohatenia (vrátane ich skutočnej výšky) zaťažuje žalobcu, pričom tento svoje dôkazné bremeno v konaní neunesol a ohľadom preukázania tejto skutočnosti ostal úplne nečinný. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní túto skutočnosť prehliadol, samotnou obvyklou cenou plnenia sa v ďalšom vôbec nezaoberal, ale automaticky ju určil vo výške zmluvne dohodnutej odmeny platnej v predchádzajúcom období bez preukázania, že takáto (hoci aj) zmluvne dohodnutá cena je aj cenou obvyklou. Vychádzal teda pri rozhodovaní z nesprávnych zistení a vec zároveň nesprávne právne posúdil.

49. Žalovaný považuje za nemenej podstatnú aj skutočnosť, že z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že to bol žalobca, ktorý by poskytol žalovanému (faktické) plnenie, ktoré by malo zakladať jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Túto skutočnosť žalobca ani netvrdil. Ak mal túto pohľadávku nadobudnúť iným spôsobom ako originálne (postúpením), bolo potrebné z jeho strany túto skutočnosť preukázať. Predmetom postúpenia boli však pohľadávky špecifikované označením čísiel faktúr, ktorými boli účtované platby upratovania mesačne v zmysle Zmluvy o upratovacích a čistiacich prácach, t.j. záväzok pôvodného poskytovateľa zo zmluvy, nie záväzok z bezdôvodného obohatenia. Zároveň žalovaný poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku NS ČR, sp.zn. 33Odo/399/2002, z ktorého vyplýva, že s predmetom postúpenia podľa § 524 Občianskeho zákonníka je vždy len určitá pohľadávka, t.j. právo na plnenie od dlžníka, nie celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla.

50. Žalovaný tiež tvrdí, že postúpenie prípadnej (inej) pohľadávky pôvodného poskytovateľa (z iného právneho titulu) ako bezdôvodného obohatenia nebolo v konaní nijako preukázané. Žalobca v konaní preukázal len postúpenie pohľadávky z (absolútne neplatného) zmluvného záväzku, nie pohľadávky z bezdôvodného obohatenia. Na túto skutočnosť súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí relevantne nereagoval napriek tomu, že túto výhradu žalovaný v konaní vzniesol. Záver súdu o tom, že záväzok bol postúpený odplatne na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23.11.2017 považuje žalovaný za nijako nepreukázaný a v rozpore so samotnou zmluvou o postúpení pohľadávok.

51. Žalovaný sa tiež nestotožňuje ani so záverom súdu prvej inštancie vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania z týchto pohľadávok. Tento priznal súd od momentu splatnosti jednotlivých faktúr, keď súd mal moment vzniku omeškania žalovaného za preukázaný ako prvý deň po splatnosti každej jednej faktúry. V tomto prípade však výzva (pôvodného) poskytovateľa smerovala len k úhrade zmluvných záväzkov žalovaného (úhrada faktúr vystavených v zmysle zmluvy). Žalovaný len na okraj uviedol, že za podobne nesprávnu považuje aj následnú úvahu súdu o sadzbe úroku z omeškania, keď v tejto súvislosti

súd opäť odkazuje pokiaľ ide o jej výšku na dohodu v zmluve (napriek tomu, že záväzok samotný posúdil ako záväzok z bezdôvodného obohatenia). Táto okolnosť však pre ďalšie posúdenie veci nie je zásadná, keďže v časti prevyšujúcej zmluvne dohodnutú sadzbu úroku bola už pôvodná žaloba právoplatne zamietnutá. Žalovaný tiež považuje za nedostatočné a nezrozumiteľné aj odôvodnenie nároku priznané z penalizačnej faktúry, keď súd uviedol, že pri faktúrach č. F17000012, F17000045 a F17000606 bol uplatnený úrok z omeškania vo výške 7,3 % ročne, ide o zákonné úroky z omeškania a u ostatných faktúr ide o úroky z omeškania dohodnuté v zmluve.

52. Žalovaný považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nedostatočné aj pokiaľ ide o posúdenie vznesenej námietky premlčania, keďže súd uvádza len to, že pohľadávka nie je premlčaná vzhľadom na plynutie 4-ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka. Ako však ustálil moment vzniku pohľadávky žalobcu (titulom bezdôvodného obohatenia), keď túto hodnotil na základe iných ako pôvodne tvrdených skutkových okolností (nárok na vydanie plnenia bez právneho dôvodu vs. nárok na vydanie zmluvného plnenia) už z jeho rozhodnutia nevyplýva. Žalovaný tvrdí, že povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie korešponduje s právom strany sporu dozvedieť sa o dôvodoch rozhodnutia určitým spôsobom, pričom nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia má aj ten následok, že sa ním odníma strane sporu možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať aj v súvislosti s jej využitím opravných prostriedkov.

53. Žalovaný má naďalej za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aj namietanú otázku platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok predloženej žalobcom, resp. samotné posúdenie tejto otázky v rozsudku súdu prvej inštancie po zrušení jeho pôvodného rozhodnutia, ktoré úplne chýba.

54. Žalovaný tiež opakovaně poukázal na § 6 ods. 1, 2 a 3 zák.č. 446/2001 Z.z., ako aj § 8 ods. 1 a § 3 ods. 1 a § 3a tohto zákona. Ďalej žalovaný poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR, sp. zn. 3Cdo/2/2016 a poukazuje na to, že na majetok vo vlastníctve vyššieho územného celku nemožno uskutočniť výkon rozhodnutia podľa osobitných predpisov. Podľa názoru žalovaného existenciu takéhoto majetku (postihnuteľného výkonom rozhodnutia) nebola v konaní nijako preukázaná. Aj keď platí v zmysle § 24 ods. 7 zákona citovaného zákona, že príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzku, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného a nehmotného majetku z vlastných zdrojov a z príspevku od zriaďovateľa, podľa žalovaného je potrebné zdôrazniť, že pojem vlastné zdroje je osobitnou účtovnou kategóriou, ktorú zákon o účtovníctve ani postupy účtovania nedefinujú priamo, ale len nepriamo ako rozdiel majetku a záväzkov, o ktorých účtovná jednotka účtuje. Vlastné zdroje/imanie nie je teda totožný pojem s pojmom vlastný majetok. Samotný údaj o výške vlastného imania nemá žiadnu výpovednú hodnotu k samotnému vlastníctvu konkrétneho majetku a ani jeho subjektu (vlastníka). Tiež z dôkazov predložených v konaní žalobcom (účtovné závierky žalovaného) vyplynulo, že vlastné imanie žalovaného je záporné číslo. Je teda logické, že s poukazom už len na tento fakt táto kategória nemôže predstavovať existenciu majetku ako hodnoty. Ďalej žalovaný tvrdí, že pojem vlastné imanie z účtovnej závierky, prípadne súvahy či poznámok v žiadnom prípade nepreukazuje vlastníctvo konkrétneho majetku žalovaného. Správca majetku vyššieho územného celku nie je samostatným subjektom vlastníckeho práva a nemôže preto nadobudnúť majetok do svojho vlastníctva, a to s poukazom na jednoznačné znenie právnej normy, ktoré takúto možnosť vylučuje (§ 6 ods. 3 zákona č. 446/2001 Z.z.). Ďalej podľa žalovaného zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že niektoré majetkové hodnoty, napr. finančné prostriedky na účtoch (hoci aj vedených na žalovaného) by mali mať iný režim ako ostatný majetok, s ktorým žalovaný hospodári. Práve naopak, žalovaným spravovaný majetok ako celok je vlastníctvom jeho zriaďovateľa, nie správcu.

55. Žalovaný považuje za nesprávny aj výrok rozhodnutia o povinnosti náhrady trov konania. Súd o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom súd žalobu v priebehu konania v časti uplatneného nároku zamietol a v časti zastavil. Je teda zrejmé, že žalobca nemohol byť v konaní plne úspešný, napriek tomu mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Takéto rozhodnutie odôvodnil neúspechom žalobcu len v časti ním uplatneného nevyčísleného príslušenstva. Podľa žalovaného takýto postup nemá oporu v zákone. Aj v prípade čiastočného neúspechu (bez ohľadu na jeho výšku) zákon ukladá súdu povinnosť priznať náhradu trov konania pomerne. Kritérium nepatrného neúspechu ako výnimku z tejto zásady platný Civilný sporový poriadok nepozná.

56. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 03.03.2023, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a aby žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

57. Žalobca poukázal na tú skutočnosť, že žalovaný síce v odvolaní uvádza jednotlivé odvolacie dôvody s odkazom na príslušné ustanovenia CSP, avšak v samotnom odvolaní nie sú tieto odvolacie dôvody bližšie identifikované a špecifikované, teda k jednotlivým námietkam uvedeným v odvolaní neprivilil žalovaný explicitne konkrétne odvolacie dôvody podľa § 365 CSP a tieto potom ani riadne nezdôvodnil.

58. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 písm. b) CSP žalobca uviedol, že z odvolania žalovaného nie je možné pre žalobcu, a to pri ktorejkoľvek z námietok žalovaného, vôbec identifikovať, a teda ani vyhodnotiť a preskúmať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, teda v čom konkrétne žalovaný vidí nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

59. Žalobca poukázal na právnu teóriu publikovanú v odbornej právnej literatúre, podľa ktorej platí, že odvolanie musí byť niektorou (prípadne viacerými) z uvedených väd odôvodnené (§363), čo znamená, že nestačí formálne citovať v zákone uvedený dôvod, ale je potrebné ho identifikovať, t.j. v akom konkrétnom pochybení (vade skutočnosti) odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Žalobca tiež uviedol, že platí, že ak je odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi, v zmysle ustanovenia § 380 ods. 1 CSP, pričom však v odvolaní žalovaného nie je možné tieto odvolacie (správne má byť odvolacie) dôvody presne identifikovať, jedná sa o odvolanie, ktoré nemá v danej časti náležitosti podľa ustanovenia § 363 CSP a takéto odvolanie je potrebné odvolacím súdom odmietnuť podľa ustanovenia § 386 písm. d) CSP.

60. Žalobca tiež namieta, že odvolanie žalovaného nie štruktúrované podľa jednotlivých odvolacích dôvodov, nie je z neho možné vždy presne identifikovať konkrétny odvolací dôvod a podľa názoru žalobcu odvolanie nie je podľa § 363 CSP minimálne z tohto uvedeného odvolacieho dôvodu odôvodnené a nie je riadne preskúmateľné.

61. Podľa žalobcu odvolanie v podstatnej časti je nedostatočné, nepresvedčivé, a teda nepreskúmateľné žalobcom, a ani odvolacím súdom. Žalobca zároveň poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 255/04 z 31. augusta 2004 a sp.zn. IV. ÚS 329/04 z 27. októbra 2004.

62. Skutočnosť, že žalovaný s niektorými „zisteniami“ súdu na základe vykonaného dokazovania, ako podstatnými právnymi závermi a právnou kvalifikáciou nároku žalobcu podrobne uvedenou v odôvodnení rozsudku v odvolaní nesúhlasí a namieta ju, nemá za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

63. Žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne v celom konaní až do vydania meritórneho rozsudku a nijako neporušil právo žalovaného na spravodlivý proces, svoj rozsudok riadne odôvodnil, tento nie je zmätočný a netrpí ani vnútornými rozpormi. Zároveň v rámci celého konania pred súdom prvej inštancie boli zachované všetky základné princípy Civilného sporového konania zakotvené v čl. 1 až 18 CSP. Podľa názoru žalobcu z odvolania žalovaného nie je možné preukázateľne identifikovať, a teda ani preskúmať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Na základe uvedeného je podľa názoru žalobcu odvolanie žalovaného v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP zjavne nedôvodné.

64. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm.d) CSP žalobca uviedol, že z obsahu námietok uvedených v odvolaní žalovaného nevie žalobca vôbec identifikovať inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takou vadou nie je a nemôže byť skutočnosť, že žalovaný považuje odôvodnenie rozsudku v niektorých otázkach nedostatočné, či nepresvedčivé. Nejde tu totiž o samotné vady konania zo strany súdu, ale ide výlučne len o námietky žalovaného k nesprávnym skutkovým zisteniam, či právnemu posúdeniu nároku žalobcu.

65. Žalobca považuje na rozdiel od žalovaného odôvodnenie rozsudku za riadne a ústavne konformné s požiadavkami náležitého odôvodnenia rozsudku pri dodržaní práva sporovej strany na spravodlivý proces. Rozsudok v žiadnom prípade nerobí nedostatočným, či nepreskúmateľným skutočnosť, že podľa

tvrdenia žalovaného nebola dostatočne právne posúdená v konaní ním vznesená námietka premlčania nároku z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Táto námietka bola súdom riadne preskúmaná v bodoch 61. v spojení s bodom 65.4. odôvodnenia rozsudku.

66. Žalobca tvrdí, že z celého obsahu odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie mal za preukázaný právny titul vzniku záväzku, ako aj času a rozsahu plnenia peňažného záväzku žalovaného voči žalobcovi, ako aj aktívnu a pasívnu legitímáciu oboch strán konania a tieto skutočnosti riadne skutkovo vyhodnotil a právne posúdil v odôvodnení rozsudku.

67. Podľa žalobcu súd prvej inštancie dostatočne a náležite zistil skutkový stav veci na základe záverov vykonaného dokazovania, tento identifikoval, riadne právne zdôvodnil, svoje zistené skutkové závery subsumoval pod platné právne normy a riadne sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami pre riadne zistenie rozhodujúcich skutočností k vydaniu rozsudku, pričom išlo o hmotnoprávne aj procesné námietky, ktoré žalovaný v rámci svojej procesnej obrany opakovane uplatnil už v konaní pred súdom prvej inštancie, t.j. ešte pred vydaním samotného rozsudku.

68. Žalobca tiež tvrdí, že žalovaný dostatočne nepreukázal a nezdôvodnil, že by konanie pred súdom prvej inštancie trpelo inou procesnou vadou, ktorú žalovaný v konečnom dôsledku ani explicitne vo svojom odvolaní nešpecifikoval. Rozsudok bol vydaný a odôvodnený plne v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP. Z toho podľa žalobcu možno vyvodiť, že odvolanie žalovaného v rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP je v celom rozsahu nedôvodné.

69. K odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP sa žalobca vyjadril k jednotlivým námietkam žalovaného ohľadne nesprávneho posúdenia veci súdom prvej inštancie.

70. K námietkam žalovaného ohľadne zistenia a právneho posúdenia dôvodnosti žalobcom uplatnenej výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca uviedol, že považuje odôvodnenie rozsudku v bodoch 52. až 56. odôvodnenia rozsudku za riadne a ústavne konformné s požiadavkami náležitého odôvodnenia rozsudku pri dodržaní práva sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym posúdením súdu prvej inštancie vo veci stanovenia výšky bezdôvodného obohatenia v celom rozsahu a považuje rozsudok za správny. Právny názor súdu je totožný s právnym názorom žalobcu. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na to, že výška peňažnej náhrady za pracovné výkony zhotoviteľa (tu poskytovateľa upratovacích služieb) by zásadne mala zodpovedať obvyklej odmene za výkon rovnakých (obdobných) pracovných činností v danom mieste a čase (uznesenie NS SR, sp.zn. 6Cdo/206/2018, publikované v ZSP 33/2020).

71. Žalobca konštatoval, že výška uplatnenej peňažnej náhrady žalobcom od žalovaného titulom vydania bezdôvodného obohatenia v tomto konaní vychádza objektívne zo zmluvne stanovenej ceny služieb dohodnutej medzi postupcom a žalovaným v zmysle Dodatku č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb zo dňa 12.07.2016. Jedná sa o dohodnutú (mesačnú a opakujúcu sa) cenu služieb, ktorá bola stanovená na základe vzájomnej dohody so žalovaným, ako objektívneho výsledku verejného obstarávania alebo výberového konania vyhláseného žalovaným v danom čase (súťaž viacerých ponúk) a žalobca má za to, že obe strany, ako aj súd prvej inštancie ju môžu v tomto prípade bez ďalšieho dokazovania považovať za objektivizovanú, obvyklú odmenu za dané služby, a teda odmenu zodpovedajúcu výške peňažnej náhrady pre vydanie bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného bez potreby jej určenia znalcom, či inými prostriedkami. Súd pri takomto určení obvyklej ceny zvažil aj príslušné ustanovenia CSP o hospodárnosti konania, ako aj uplatnil sudcovskú koncentráciu podľa CSP. Navyiac žalovaný nevzniesol explicitne námietku k výške nároku žalobcu.

72. Žalobca má za to, že v tomto konaní uniesol dôkazné bremeno ohľadne určenia výšky požadovaného bezdôvodného obohatenia. Žalovaný síce namietal tieto tvrdenia žalobcu, ale len s odkazom na početnú judikatúru súdov, avšak pre účely určenia inej výšky bezdôvodného obohatenia, ako bola určená žalobcom a ustálená súdom prvej inštancie v rozsudku, neuviedol žiadne skutkové tvrdenia a žiadny relevantný návrh na vykonanie dokazovania v tomto smere. Popretie skutkových tvrdení žalovaným tak bolo procesne neúčinné a hmotnoprávne nepodložené. Žalovaný podľa žalobcu neuniesol svoje dôkazné bremeno týkajúce sa jeho tvrdení v rámci procesnej obrany, ktorá spochybňovala výšku žalobcom požadovaného bezdôvodného obohatenia.

73. Žalobca tiež zastáva názor, že ani podľa judikatúry NS SR by sa znaleckým dokazovaním nemohol dopracovať k inej „obvyklej“ výške peňažnej náhrady pre účely vydania bezdôvodného obohatenia (§458 ods. 1 OZ), ako bola ustálená súdom prvej inštancie, t.j. vo výške dohodnutej ceny za služby pre žalovaného. Táto dohodnutá cena, ktorá bola objektívne stanovená zákonným postupom súťaže ponúk vo verejnom obstarávaní, tak bola cenou na trhu najnižšou v danom čase (víťazný uchádzač) a pre účely zistenia primeranej peňažnej náhrady pri vydaní bezdôvodného obohatenia tak cenou obvyklou v danom čase a mieste.

74. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, tento riadne právne zdôvodnil, svoje zistené skutkové závery (týkajúce sa určenia výšky bezdôvodného obohatenia) subsumoval pod správne právne normy a reagoval na všetky podstatné námietky a argumenty sporových strán, s ktorými sa aj riadne v rozsudku vysporiadal.

75. Pokiaľ žalovaný považuje za nesprávne skutkové závery a zistenia súdu prvej inštancie, ktoré sa týkajú zistenia a právneho posúdenia spôsobilosti a dôvodnosti postúpenia pohľadávok z právneho titulu bezdôvodného obohatenia, žalobca má za to, že súd prvej inštancie v súlade s predloženými, označenými dôkazmi zo strany žalobcu, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam ohľadne spôsobilosti a dôvodnosti postúpenia pohľadávky bezdôvodného obohatenia na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2017/09/04 zo dňa 23.11.2017 a následne tieto skutkové zistenia súd správne právne posúdil.

76. Žalobca tiež tvrdí, že je zrejmé, že nemohol byť v Zmluve o postúpení pohľadávok a ani žalobcom uvedené ako právny titul vzniku pohľadávok zo zmluvy, že sa jedná o peňažné pohľadávky vzniknuté titulom bezdôvodného obohatenia, keďže neplatnosť „prolongačnej doložky“, uvedenej v Dodatku č. 16 k zmluve konštatoval až súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, t.j. ex post. Táto skutočnosť však v žiadnom prípade nebráni tomu, aby postupník (žalobca) na základe platnej zmluvy o postúpení pohľadávok, špecifikovaných a identifikovaných samostatne presnou sumou a číslom faktúry, uplatňoval a vymáhal tieto pohľadávky v súdnom konaní voči žalovanému, a to z iného právneho titulu ako bol uvedený v zmluve o postúpení pohľadávok.

77. Žalobca bol ako postupník dobromyseľný pri nadobúdaní pohľadávok a ak sa následne aj preukázalo, že postupca uskutočnil svoje plnenia na základe neplatného právneho titulu, resp. jeho časti, nič nebráni žalobcovi toto plnenie ako bezdôvodné obohatenie vymáhať voči pôvodnému obligačnému dlžníkovi (žalovanému). Zmenou veriteľa z titulu zmluvnej cesie na základe zmluvy o postúpení pohľadávok nedošlo k zmene, či zhoršeniu právneho postavenia žalovaného ako dlžníka a ani ex lege k zániku, či zmene rozsahu záväzku k zaplateniu faktúr. Postúpenie pohľadávok zo zmluvy, resp. z titulu bezdôvodného obohatenia nebolo v zmluve o postúpení o pohľadávok ani v inej dohode so žalovaným ako dlžníkom vylúčené.

78. Pohľadávky (právo na plnenie) boli v zmluve o postúpení pohľadávok riadne špecifikované a zmena právnej kvalifikácie vymáhaného nároku nezabavuje žalobcu toto právo na plnenie od žalovaného úspešne vymáhať v súdnom konaní. Obrana žalovaného v rámci tejto námietky je tak čisto zavádzajúca a aj právne nepodložená.

79. Žalobca tvrdí, že v tejto otázke súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, tento riadne právne zdôvodnil, svoje zistené skutkové závery (týkajúce sa spôsobilosti postúpenia pohľadávok z titulu bezdôvodného obohatenia) subsumoval pod právne právne normy a reagoval na všetky podstatné námietky a argumenty sporových strán, s ktorými sa aj riadne vysporiadal. Žalobca dostatočne skutkovo aj právne preukázal postúpenie pohľadávok aj s príslušenstvom v režime zmluvy o postúpení pohľadávok z postupcu na neho, ako nového veriteľa a potvrdil tak svoju aktívnu legitímáciu v tomto súdnom konaní.

80. Žalobca tiež uviedol, že z odvolania žalovaného možno vyvodit' záver, že žalovaný považuje za nesprávne a namieta skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie, ktoré sa týkajú výšky priznaného príslušenstva pohľadávok vo forme úroku z omeškania s úhradou vymáhaných pohľadávok.

81. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie v súlade s predloženými, resp. označenými dôkazmi zo strany žalobcu, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a právnemu

posúdeniu výšky príslušenstva istiny pohľadávok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia vo forme zákonom dovoleného príslušenstva v rámci peňažnej náhrady bezdôvodného obohatenia – inštitútu zákonných úrokov z omeškania.

82. Súd prvej inštalácie pri právnom posúdení splatnosti pohľadávok z titulu bezdôvodného obohatenia a pri určení výšky priznaných úrokov z omeškania vychádzal aj z právneho názoru prezentovaného žalobcom na pojednávaní dňa 06.12.2022. Pokiaľ ide o určenie času zročnosti tohto záväzku a vzniku omeškania žalovaného s plnením svojho zákonného záväzku vydať bezdôvodné obohatenie, žalobca uviedol odkaz na právnu vetu konštatovanú v rozsudku NS SR, č.k. 1Cdo 210/2005, publikovaný v ZSP 37/2006, z ktorého vyplýva, že keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je vymedzený čas plnenia, treba podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že obohatený je povinný bezdôvodné obohatenie vydať prvý deň potom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie, a ak nedošlo požiadanie dlžníkovi už skôr, treba za kvalifikované požiadanie považovať žalobu; zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení tejto žaloby žalovanému.

83. V súdnej veci pôvodný veriteľ (postupca) požiadal žalovaného o splnenie (zaplatenie bezdôvodného obohatenia) formou zaslania obchodných faktúr žalovanému, ktoré sú predmetom tejto žaloby a na ktorých je uvedený dátum splatnosti jednotlivých faktúr. Dňom doručenia faktúry došlo k uplatneniu si nároku veriteľa na peňažné plnenie za poskytnuté služby, pričom doručenie faktúry má v zmysle eurokonformného výkladu ustanovení Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/77 EÚ zo dňa 16. februára 2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách, ktorej transpozíciou do práva SR predstavuje predovšetkým § 369c Obchodného zákonníka, právne aj faktické účinky výzvy veriteľa na plnenie dlžníka. Zročnosť záväzku žalovaného z titulu vydania bezdôvodného obohatenia tak objektívne nastala dňom splatnosti tej-ktorej faktúry veriteľa (postupcu) – viď napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 20.10.2022, vo veci C-585/20, časť 3. body (17) a (18).

84. Podľa žalobcu dňom nasledujúcim po dni zročnosti tohto záväzku sa stal žalovaný nedobromyseľným vo vzťahu k jeho záväzku plniť zo zmluvy alebo z titulu bezdôvodného obohatenia a vznikol nárok pôvodného veriteľa (postupcu) na vydanie celého bezdôvodného obohatenia spolu s úžitkami v podobe úrokov z omeškania, ako aj zákonnej sankcie za nesplnenie vydania náhrady v peniazoch (§ 458 ods. 1 a 2 OZ). Tento záväzok žalovaného ako dlžníka zodpovedajúcim pohľadávkam veriteľa bol odplatne postúpený na žalobcu osobitnou písomnou zmluvou, pričom pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú zákonom vylúčené z ich postúpenia na tretiu osobu v režime § 524 OZ a boli tak v režime zmluvy o postúpení pohľadávok platne postúpené v rozsahu ich istiny aj príslušenstva (úroky z omeškania, nárok na paušálnu náhradu nákladov) na žalobcu ako nového veriteľa.

85. Ďalej žalobca uviedol, že pohľadávky z bezdôvodného obohatenia vznikli z dôvodu dodatočnej neplatnosti právneho úkonu uzavretého a plnenia poskytnutého v režime Obchodného zákonníka. Z tohto právneho dôvodu bol žalovaný povinný vydať bezdôvodné obohatenie pôvodnému veriteľovi – postupcovi prvý deň po dni splatnosti, uvedenom na každej jednotlivéj faktúre. Deň nasledujúci po splatnosti (každej jednotlivéj) faktúry sa žalovaný dostal do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia v rozsahu plnenia uvedeného na faktúre a veriteľovi (postupcovi) vzniklo právo požadovať od žalovaného vydanie úžitku – zaplatenie zákonných úrokov z omeškania podľa ustanovenia § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 1 ods. 2 Nariadenia vlády SR č. 21/2013 Z.z. Výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania s úhradou jednotlivých žalovaných faktúr (03.04.2017, resp. 01.05.2017) bola 0 % ročne, t.j. zákonný úrok z omeškania v danom období bol vo výške 9 % ročne. Žalobca, ako postupník a nový veriteľ žalovaného, ako dlžníka si žalobou uplatňuje úrok z omeškania z pohľadávok uplatnených obchodnými faktúrami č. F17000012, F17000245 a F17000606 len vo výške 7,3 % ročne, t.j. ešte nižší ako je zákonný úrok z omeškania, a preto súd rozsudkom priznal toto príslušenstvo v nižšej výške ako určuje zákon, pretože žalobca si ho v tejto výške žalobou uplatnil.

86. Podľa názoru žalobcu nedobromyseľnosť žalovaného spočíva aj v tom, že sám môže za neplatné uzavretie prolongačnej klauzuly, keď uzavrel s postupcom Dodatok č. 16 k zmluve a následne ešte aj prejavil vôľu pokračovať v zmluve formou Oznamenia o predĺžení zmluvy o ďalšie dva mesiace zo dňa 06.12.2016.

87. S uvedeným právnym názorom sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý podľa žalobcu náležite zistil skutkový stav veci, tento riadne právne zdôvodnil a svoje zistené skutkové závery týkajúce sa formy a výšky príslušenstva pohľadávok z titulu bezdôvodného obohatenia náležiacie žalobcovi, ako veriteľovi žalovaného subsumoval pod správne právne normy.

88. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatočné posúdenie ním vznesenej námietky premlčania súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, žalobca konštatoval, že súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, ako obchodno-právny vzťah a na judikované pohľadávky vzniknuté titulom bezdôvodného obohatenia správne aplikoval ustanovenia § 387 a nasl. Obchodného zákonníka. Vzhľadom k tomu, že žalobcom vymáhané pohľadávky v tomto konaní boli splatné v roku 2017 (02.04.2017, resp. 30.04.2017) a žaloba bola podaná na súd dňa 29.03.2019, mohol súd prvej inštancie aj bez ďalšieho hlbšieho právneho zdôvodnenia konštatovať, že nárok žalobcu nie je premlčaný, nakoľko súd posúdil tento právny vzťah podľa Obchodného zákonníka, kde premlčacia doba je 4-ročná. Takéto právne vyhodnotenie námietky premlčania súdom prvej inštancie je právne konformné a napadnutý rozsudok je v tomto smere dostatočne odôvodnený.

89. Pokiaľ žalovaný opakovane v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie (ne)platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, žalobca konštatoval, že sa opakovane pred súdom prvej inštancie k tejto námietke vyjadroval a v celom rozsahu zotrváva na svojej argumentácii uvedenej pred súdom prvej inštancie. Zároveň žalobca poukázal na právny názor vyslovený odvolacím súdom – Krajským súdom v Trenčíne v uznesení, č.k. 8Cob/55/2021-353 zo dňa 31.05.2022, ktorého právnym názorom bol súd prvej inštancie viazaný a z ktorého vyplýva, že žalovaný ako subjekt nemá exekučnú imunitu. Procesná obrana žalovaného v smere pri poukazovaní na údajnú neexistenciu majetku žalovaného, ktorý by mohol byť postihnutý výkonom rozhodnutia, nemá žiadny vplyv na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Zároveň súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok je platná.

90. Žalobca tiež uviedol, že vzhľadom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu, ktorým bola identická námietka žalovaného už raz posúdená ako nedôvodná, žalobca sa k tejto námietke žalovaného nebude bližšie vyjadrovať a plne sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu, že zmluva o postúpení pohľadávok je platným právnym úkonom.

91. K námietke žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v právnej otázke priznania nároku na náhradu trov konania v plnom rozsahu v prospech žalobcu žalobca uviedol, že právny názor žalovaného nie je správny. Žalobca poukázal na právny názor vyslovený v uznesení NS SR, č.k. 6Obo/243/2007 z 27. novembra 2008, z ktorého vyplýva, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, ak príslušenstvo (úrok z omeškania) navrhovateľ nevyčíslil sumou vo svojej žalobe. Žalobca poukázal aj na ďalšie súdne rozhodnutia, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že súd prvej inštancie nepochybil, ak žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže mu prisúdil 100 % istiny požadovanej v petite žaloby žalobou.

92. Žalobca tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný v odvolaní nešpecifikoval v akom konkrétnom percentuálnom pomere mal súd prvej inštancie náhradu trov konania rozdeliť, pričom žalobca má za to, že presne matematický výpočet v tomto smere nie je ani možný, keďže žalobca požadované úroky z omeškania v žalobe nekapitalizoval jednou sumou.

93. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne použil a aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP a toto aj náležite odôvodnil v bode 67. odôvodnenia rozsudku. Výrok II. rozsudku je teda vecne správny.

94. Žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie rozhodol vo všetkých v odvolaní namietaných právnych otázkach vecne správne, správne aplikoval príslušné ustanovenia platných právnych predpisov a dostatočne v odôvodnení rozsudku svoje právne posúdenie veci zdôvodnil.

95. Zároveň žalobca poukázal na svoje všetky vyjadrenia a tvrdenia v nich uvedených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na vecnú správnosť oboch odvolaní napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie žiadal žalobca bez nariadenia pojednávania napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

96. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, nariadil pojednávanie v súlade s § 385 ods. 1 CSP za účelom zopakovania a doplnenia dokazovania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 CSP) prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje vo výroku za vecne nesprávny, preto ho podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

97. Predmetom odvolacieho konania je vecná správnosť napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, a to v sume 75.812,65 Eur ako zaplatenie bezdôvodného obohatenia, keďže súd prvej inštancie rešpektoval právny názor odvolacieho súdu, ktorý vyslovil, že Dodatok č. 16 k uzatvorenej zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb je absolútne neplatný a zároveň vyhovel žalobe v sume 34.508,03 Eur, ako zaplatenie kapitalizovaných úrokov vyúčtovaných penalizačnou faktúrou č. F17004433. Súd prvej inštancie vychádzal z názoru, že žalobca v konaní preukázal výšku bezdôvodného obohatenia, nakoľko mal za to, že suma vyfakturovaná právnym predchodcom žalobcu ako cena poskytnutých služieb je cenou obvyklou pre poskytovanie obdobných služieb v mieste ich poskytovania, a preto sumu bezdôvodného obohatenia priznal v sume ceny dohodnutých služieb s právnym predchodcom žalobcu so žalovaným. Ohľadne súdom prvej inštancie priznaných kapitalizovaných úrokov z omeškania vyúčtovaných právnym predchodcom žalobcu penalizačnou faktúrou č. F17004433 v sume 34.508,03 Eur, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s námietkami žalovaného vznesenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, následkom čoho je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný a arbitrárny.

98. Nakoľko v danom spore už okresný súd raz rozhodol, pričom jeho rozsudok bol zrušený príslušným odvolacím súdom – Krajským súdom v Trenčíne, odvolací súd o odvolaní voči napadnutému rozsudku rozhodol sám podľa § 390 CSP, a to postupom podľa § 384 ods. 1 CSP, nakoľko odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň riadne neodôvodnením napadnutého rozsudku ohľadne priznaných kapitalizovaných úrokov z omeškania a v niektorých častiach odporujúcich si tvrdení súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, považoval odvolací súd takýto postup okresného súdu za porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

99. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

100. Podľa § 47a) ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia.

101. Podľa § 47a) ods. 2 Občianskeho zákonníka, účastníci si môžu dohodnúť, že zmluva nadobúda účinnosť neskôr po jej zverejnení.

102. Podľa § 47a) ods. 4 Občianskeho zákonníka, ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

103. Podľa § 490 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vznik zmlúv, ktorými sa zakladajú záväzky, sa spravuje ustanoveniami § 43 a nasl; pokiaľ ďalej nie je ustanovené inak.

104. Podľa § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak zákon neustanovuje inak, neplatné je ustanovenie zmluvy podľa § 47a), podľa ktorého zmluva uzavretá na dobu určitú trvá aj po uplynutí tejto doby.

105. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

106. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

107. Odvolací súd za účelom doplnenia dokazovania z dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok žalovaného nariadil pojednávanie pred odvolacím súdom na deň 27. júna 2024, na ktorom právna zástupkyňa žalovaného zotrvala na všetkých odvolacích námietkach, ktoré žalovaný vzniesol v rámci podaného odvolania. Žiadala, aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a aby priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ako aj trov konania pred súdom prvej inštancie.

108. Právny zástupca žalobcu poukázal na svoje písomné vyjadrenie k podanému odvolaniu žalovaného a konštatoval, že podľa jeho názoru je odôvodnenie napadnutého rozsudku nešikovne písané, avšak podľa jeho názoru je z neho možné vyčítať, akým spôsobom sa vysporiadal súd so samotnou zmluvou, neplatnosťou, akým spôsobom rešpektoval záväzný právny názor Krajského súdu Trenčín ohľadne neplatnosti prolongačnej doložky a akým spôsobom sa vysporiadal s výškou príslušenstva, aj keď poukazuje na zmluvný úrok 7,3 % v podstate v tej časti faktúry, ktorá spadá pod neplatnosť prolongačnej doložky. Podľa jeho názoru sa jedná o zákonné úroky z omeškania, ktoré by mohli byť vo výške 9 %, ale súd ich priznal vo výške uplatnenej žalobcom. Žalobca tvrdil, že nikdy nebolo zo strany žalovaného spochybnené, že služby ktoré vykonal postupca boli vykonané. Nikdy nespochybnoval ani ich výšku. Žalovaný spochybnil podľa žalobcu len platnosť dodatku, ktorú v podstate sám zavinil, pretože si služby na dva mesiace aj objednal. Žalobca je presvedčený, že nebolo potrebné dokazovať výšku bezdôvodného obohatenia nejakým znaleckým dokazovaním, ktoré v podstate v rámci svojej obrany ani žalovaný nenavrhol nejaký dôkaz a táto výška nemohla byť iným spôsobom ustálená ani v znaleckom dokazovaní, pretože sa jednalo o pravidelné mesačné platby. Cena bola vysúťažená a stále niekoľko rokov tá istá a najobvyklejšou cenou je tá, ktorá bola mesačne jednoznačne fakturovaná v rámci daného zmluvného vzťahu niekoľko rokov medzi postupcom a žalovaným. Podľa jeho názoru k inej obvyklej cene by nemohol v žiadnom prípade dospieť ani znalecký posudok. Podľa názoru žalobcu by znalecké dokazovanie bol nehospodárny procesný úkon a podľa jeho názoru preukázal výšku bezdôvodného obohatenia, ako aj nárok na príslušenstvo. Postúpenie pohľadávky považuje žalobca za platné, pričom žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a aby priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca doplnil, že jedna zo žalovaných faktúr bola čiastočne zo strany žalovaného splnená, čím došlo k uznaniu zvyšku dlhu.

109. Odvolací súd po vyslovení, ktoré skutočnosti považuje v konaní za sporné a ktoré za nesporné, vyslovil svoj predbežný právny názor a pristúpil k zopakovaniu dokazovania penalizačnou faktúrou č. F17004433 zo dňa 07.08.2015 (č.l. 14 spisu), ako aj k prílohami k nej priloženými zo strany žalobcu založenými na č.l. 140 a č.l. 371 spisu, a to za účelom odstránenia nezrovnalostí medzi uvedenými prílohami. Odvolací súd umožnil obidvom právnym zástupcom nahliadnúť do spisu a oboznámiť sa s penalizačnou faktúrou, ako aj s uvedenými prílohami, nakoľko z nich podľa zistení odvolacieho súdu vyplýva, že príloha na č.l. 371 spisu sumou nekorešponduje s výškou penalizačnej faktúry priloženej na č.l. 14 spisu a príloha, resp. výpočet priložený na č.l. 371 spisu obsahuje aj iné faktúry, ako sú v prílohe na č.l. 140 spisu a zároveň je vyúčtovaná iná suma úroku z omeškania ako v prílohe na č.l. 140. Právny zástupca žalobcu uvedený rozpor medzi predloženými prílohami zo strany žalobcu nevysvetlil a na otázku odvolacieho súdu, či a kedy v priebehu konania od podania žaloby skutkovo vymedzil uplatnený úrok z omeškania, t.j. kapitalizovaný úrok z omeškania vyúčtovaný penalizačnou faktúrou, právny zástupca žalobcu poukázal na jeho písomné vyjadrenie založené na č.l. 139 spisu, ako aj písomné vyjadrenie založené na č.l. 316 spisu, kde podľa názoru právneho zástupcu žalobcu je skutkovo vymedzený uplatnený nárok na úroky z omeškania.

110. Právna zástupkyňa žalovaného takéto skutkové vymedzenie vo vyjadreniach žalobcu považuje za nedostatočné a má za to, že žalobca mal priamo skutkovo uviesť z akých faktúr konkrétnych, z akých súm, za aké omeškanie, teda mal úplne presne skutkovo vymedziť vyúčtovaný úrok z omeškania a nielen odkázať na prílohu, čo však neurobil.

111. Právny zástupca žalobcu s tvrdením právnej zástupkyne žalovaného nesúhlasil a mal za to, že skutkovo a procesne je všetko v poriadku.

112. Odvolací súd nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie ďalšími listinami nachádzajúcimi sa v súdnom spise, nakoľko boli stranám konania doručené, tieto s nimi boli oboznámené, ich obsah nebol sporný, a preto odvolací súd v zmysle § 204 CSP dokazovanie týmito ďalšími listinami nevykonával.

113. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby z dôvodu, že pohľadávka bola na žalobcu postúpená titulom zaplatenia ceny a nie titulom bezdôvodného obohatenia, následkom čoho je podľa žalovaného zmluva o postúpení pohľadávok neplatná, odvolací súd s touto námietkou žalovaného nesúhlasí. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok NS SR, sp.zn. 4Obo 210/01 zo dňa 11. júna 2003, publikovaný pod ZSP 66/2003, z ktorého vyplýva, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupníka.

114. Nakoľko v danom prípade postupca žalovanému ako dlžníkovi oznámil postúpenie pohľadávky, ktorá síce bola špecifikovaná číslami faktúr a sumami, ktoré boli žalovanému fakturované, neprináleží v zmysle citovaného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súdu preskúmať platnosť tejto zmluvy o postúpení pohľadávok, aj keď sa neskôr zistilo, že služby boli poskytnuté na základe neplatne uzatvoreného dodatku k zmluve, teda ide o nárok, ktorý možno priznať len titulom bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne legitímovaný na podanie žaloby aj titulom bezdôvodného obohatenia. Námietka žalovaného v tomto smere teda nie je dôvodná.

115. Na podporu tohto názoru odvolacieho súdu odvolací súd poukazuje aj na rozsudok NS SR, sp.zn. 1Cdo 73/2000 z 24. apríla 2001, podľa ktorého aj pohľadávky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia možno platne v zmysle ustanovení § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpiť. Od oznámenia, resp. preukázania dlžníkovi, že jeho veriteľ postúpil pohľadávku, môže sa dlžník zbaviť záväzku jeho splnením, iba ak plnil postupníkovi, okrem prípadov uvedených v ustanovení § 530 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t.j. keď postupník dá postupcovi k vymáhaniu pohľadávky súhlas v prípade, že ju sám nevymáha.

116. Odvolací súd tiež konštatuje, že zákaz postúpenia verejnoprávnych pohľadávok sa týka výlučne pohľadávok, ktoré vznikli z výkonu verejnej moci, pričom v danom prípade ide o pohľadávky vzniknuté na základe súkromnoprávneho záväzkového vzťahu medzi dvoma subjektmi v rovnakom právnom postavení, založeného zmluvou o poskytnutí služieb, ku ktorej síce dodatok bol uzatvorený neplatne, avšak aj plnenie z neplatného právneho úkonu nie je pohľadávkou vzniknutou z výkonu verejnej moci. Preto aj z tohto dôvodu je žalobca aktívne legitímovaný a námietky žalovaného sú v tomto smere nedôvodné.

117. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namietal, že suma 75.812,65 Eur bola priznaná žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia bez ďalšieho dokazovania výšky adekvátnej peňažnej náhrady, keďže táto suma bola vyúčtovaná faktúrami č. F17000606 a F170000012, s touto námietkou žalovaného odvolací súd súhlasí. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne, a to aj v zmysle právneho názoru vysloveného Krajským súdom v Trenčíne ustálil, že Dodatok č. 16 k Zmluve o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb je absolútne neplatný, následkom čoho vzniklo žalobcovi právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd však konštatuje, že v zmysle ustálenej judikatúry súdov, na ktorú správne poukazoval aj žalovaný v priebehu súdneho konania platí, že výška peňažnej náhrady sa neodvíja od predpokladanej ceny poskytnutého plnenia, nakoľko táto cena obvykle nezodpovedá výške majetkového prospechu získaného objednávateľom. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri určení výšky náhrady je treba prihliadnuť k nákladom, ktoré by bolo treba vynaložiť na získanie rovnakého plnenia v danom mieste a čase, prihliadnuť k eventúalnym nedostatkom plnenia a podobne. Dôkazné bremeno preukázania výšky bezdôvodného obohatenia je na žalobcovi, ktorý v danom prípade nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie a obmedzil sa len na skonštatovanie, že cena vyfakturovaná za vykonané služby jeho právnym predchodcom je peňažitou náhradou zodpovedajúcou hodnote, za akú bolo obvyklé plnenie obvykle poskytované v danom mieste a čase a za obdobných podmienok. Žalobca vychádzal z toho, že cena služieb bola medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným dohodnutá zmluvne na základe verejného obstarávania a žalobca

vyslovil presvedčenie, že ani znalec by nemohol dospieť k inej sume vykonaným dokazovaním, ktorá bola predmetom uzatvorenej zmluvy.

118. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého musí byť vydané všetko, čo bolo nadobudnuté bezdôvodným obohatím a ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočíva vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

119. Odvolací súd konštatuje, že ustanovenie § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovujúce pre prípady bezdôvodného obohatenia spočívajúceho vo výkonoch povinnosť obohateného poskytnúť peňažnú náhradu, nemožno vykladať tak, že peňažná náhrada zodpovedá výške plnenia, ktoré by bol obohatený povinný poskytnúť v prípade platne uzatvorenej zmluvy, ale pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia je treba vychádzať z ceny vynakladanej v danom mieste a čase za služby toho istého druhu, nakoľko len týmto spôsobom je plne rešpektovaný objektívny charakter bezdôvodného obohatenia, smerujúci k odčerpaniu neoprávnene nadobudnutého prospechu na strane obohateného a nie poskytnutie plnohodnotnej náhrady plnenia predpokladaného neplatnou zmluvou tomu, na ktorého úkor k obohateniu došlo. Nemožno pritom vylúčiť, že takto stanovená výška plnenia bude zodpovedať čiastke predpokladanej neplatnou zmluvou, avšak tento záver možno prijať len v prípade, ak súd dospeje po náležitom posúdení k záveru, že obvyklá cena poskytnutej služby, a teda aj výška získaného obohatenia zodpovedá aj cene dohodnutej.

120. V danom prípade síce súd prvej inštancie konštatoval, že cena dohodnutá v zmluve je obvyklou cenou poskytnutých služieb v mieste ich poskytnutia, avšak ním prijaté závery nevychádzajú zo žiadneho dôkazu a samotný takto prijatý záver súdom prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu nepresvedčivý a ničím nepreukázaný. Odvolací súd poukazuje na to, že aj keď právny predchodca žalobcu bol úspešný vo verejnom obstarávaní, následkom čoho sa dostal do zmluvného vzťahu so žalovaným, avšak táto skutočnosť nepreukazuje, že medzi zmluvnými stranami dohodnutá cena poskytnutých služieb je v danom mieste poskytnutia služieb cenou obvyklou.

121. Odvolací súd v súvislosti s uvedeným poukazuje na právne názory vyslovené v rozhodnutiach NS ČR, sp.zn. 28Cdo 2562/2010 zo dňa 11.11.2010, sp.zn. 28Cdo 2766/2009 zo dňa 20.01.2010, sp.zn. 23 Odo 954/2006 zo dňa 29.01.2009, ako aj sp.zn. 32Obo 1754/2006 zo dňa 10.06.2008.

122. Žalobca teda v konaní žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal svoje tvrdenia, že cena služieb dohodnutá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je obvyklou cenou obdobných služieb v mieste poskytnutia služieb, teda nezvládol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdených skutočností. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávou zásadou, pričom Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, teda aj vykonávaní dôkazov. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana konania musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Žalobca v konaní žiadnym relevantným dôkazom dostatočným spôsobom nepreukázal oprávnenosť uplatneného nároku – bezdôvodného obohatenia v sume 75.812,65 Eur, a preto súd prvej inštancie v tejto časti uplatneného nároku vec nesprávne právne posúdil, keď nároku žalobcu v tejto sume vyhovel.

123. Pokiaľ žalovaný v konaní namietal premlčanie nároku navrhovateľa a v podanom odvolaní tvrdil, že súd prvej inštancie sa s touto jeho námietkou relevantným spôsobom nevysporiadal a neodôvodnil, prečo považuje nárok žalobcu za nepremičaný, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že titul bezdôvodného obohatenia nie je upravený v Obchodnom zákonníku, a preto sa postupuje podľa ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom premlčacia doba sa posudzuje v zmysle § 397 Obchodného zákonníka, nakoľko v danom prípade ide o obchodnoprávny vzťah. Právna úprava premlčania v Obchodnom zákonníku má komplexnú povahu, a preto pokiaľ ustanovenie § 387 ods. 2 Obchodného zákonníka hovorí o premlčaní práva zo záväzkových vzťahov, vyplýva z toho záver, že v zmysle § 261 a § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka sa bude na premlčanie akéhokoľvek obchodného záväzkového vzťahu aplikovať právna úprava podľa § 397 Obchodného zákonníka, teda štvorročná premlčacia doba. Nakoľko v danom prípade suma 75.812,65 Eur predstavuje bezdôvodné obohatenie vzniknuté prijatím plnenia na základe neplatného právneho úkonu, premlčacia lehota by začala plynúť dňom, kedy právny predchodca žalobcu službu pre žalovaného vykonal. V danom prípade je nesporné, že služby boli právnym predchodcom žalobcu poskytnuté žalovanému v januári a februári 2017, pričom žaloba bola na Okresný súd v Prievidzi doručená dňa 30.08.2019, teda žalobca si svoj nárok na súde

uplatnil pred uplynutím štvorročnej premlčacej doby, teda nárok žalobcu v tejto časti nie je premlčaný. Súd prvej inštancie teda v tomto smere dospel k správne mu záveru a námietka žalovaného je v tejto časti nedôvodná.

124. Žalovaný v podanom odvolaní namietal tiež záver súdu prvej inštancie vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania, pričom považoval v tejto časti odôvodnenie napadnutého rozsudku za nedostatočné a nezrozumiteľné a tiež namietal, že súd priznal úrok z omeškania z pohľadávok od momentu splatnosti jednotlivých faktúr, pričom mal súd moment vzniku omeškania žalovaného za preukázaný ako prvý deň po splatnosti každej jednej faktúry. Žalovaný tiež namietal, že považuje za nesprávnu aj úvahu súdu o sadzbe úroku z omeškania, keď v tejto súvislosti súd odkázal pokiaľ ide o jej výšku na dohodu v zmluve, hoci sám záväzok posúdil ako záväzok z bezdôvodného obohatenia.

125. Odvolací súd považoval námietku žalovaného ohľadne nedostatočnosti a nezrozumiteľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku v časti priznaného úroku z omeškania za opodstatnenú, a preto na pojednávaní pred odvolacím súdom doplnil dokazovanie ohľadne žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 34.580,03 Eur. Z vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že žalobca k žalobe priložil predmetnú penalizačnú faktúru č. F17004433 zo dňa 07.08.2017, s dátumom splatnosti dňa 06.10.2017 (č.l. 14 spisu), z ktorej vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyfakturoval žalovanému úroky z omeškania platby faktúr v zmysle zmluvy K/ZML001706 v č.l. 4.20 vo výške 0,02 % - v zmysle prílohy v sume 34.508,03 Eur. Žalobca však k žalobe predmetnú prílohu nepriložil a až spolu s vyjadrením zo dňa 9.12.2019 predložil tabuľku (č.l. 140 spisu), z ktorej vyplýva, že jej obsahom je vyúčtovanie úrokov z omeškania v celkovej výške 34.508,03 Eur, teda vyúčtovaná suma úrokov z omeškania korešponduje s vyúčtovaným úrokom z omeškania penalizačnou faktúrou č. F17004433. Na druhej strane žalobca predložil dňa 04.11.2022 listinný dôkaz preukazujúci nárok žalobcu na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúcej z penalizačnej faktúry č. F17004433 tabuľkovou formou (č.l. 371 spisu), z ktorej vyplýva, že úrok z omeškania je vyúčtovaný v sume 35.705,70 Eur, pričom súčasťou tohto vyúčtovania sú aj faktúry, ktorých zaplatenia sa žalobca domáhal v tomto konaní, o ktorých následne súd prvej inštancie ustálil, že nejde o zaplatenie ceny, ale bezdôvodné obohatenie z dôvodu neplatnosti Dodatku č. 16 k uzatvorenej zmluve. Zároveň odvolací súd zistil, že faktúry, z ktorých je vyúčtovaný úrok z omeškania nekorešpondujú s faktúrami, ktoré sú obsahom vyúčtovania z č.l. 140 spisu. Žalobca odvolaciemu súdu tento rozpor žiadnym spôsobom nevysvetlil a tvrdil, že uplatnený úrok z omeškania skutkovo vymedzil vo vyjadrení zo dňa 09.12.2019 (č.l. 139), v ktorom uviedol, že predmetom postúpenia pohľadávok boli peňažné pohľadávky, ktoré vznikli na základe Zmluvy o dodávke upratovacích, čistiacich a dezinfekčných služieb č. K/ZML001706 v zmysle jej Dodatkov č. 1 až 16 a boli fakturované faktúrami, pričom v predmetnej faktúre č. F17004433 boli fakturované zmluvné úroky z omeškania vo výške (0,02 % denne z dlžných neuhradených pohľadávok) podľa článku 4.20 tejto zmluvy a to z titulu preukázateľne neuhradených pohľadávok z faktúr vystavených po 01.04.2016.

126. Zároveň právny zástupca žalobcu tvrdil, že skutkovo vymedzil úroky z omeškania uplatňované v penalizačnej faktúre aj vo vyjadrení zo dňa 11.02.2021 (č.l. 320 spisu), v ktorom uviedol, že výpočet úrokov z omeškania, špecifikovaných v prílohe penalizačnej faktúry, vyplýva z článku 4.10 Zmluvy, kde je účastníkmi Zmluvy dohodnuté nasledovné: „V prípade neuhradenia faktúr v termíne splatnosti vzniká poskytovateľovi nárok účtovať úrok z omeškania vo výške 0,02 % z fakturovanej ceny za každý deň omeškania“. Z toho vyplýva, že poskytovateľ bol oprávnený požadovať od žalovaného úroky z omeškania vo výške 0,02 % denne z celej fakturovanej ceny (istiny) bez ohľadu na čiastočnú úhradu danej faktúry (istiny). Žalovaný v priebehu konania výšku zmluvných úrokov z omeškania nijako nespochybňoval. Naopak, z predmetnej námietky týkajúcej sa výpočtu úrokov z omeškania s úhradou faktúry č. FA7000245 vo výške 21,65 Eur je zrejmé, že žalovaný presne vedel, akým spôsobom žalobca počítal v danej tabuľke úroky z omeškania, inak by nevedel nesprávnu špecifikáciu počítaných úrokov z omeškania v Penalizačnej faktúre v Odvolaní namietat.

127. Odvolací súd v zhode s názorom právnej zástupkyne žalovaného prezentovaných na pojednávaní pred odvolacím súdom má za to, že vyššie uvedené citácie, na ktoré odkazoval právny zástupca žalobcu nie sú skutkovým vymedzením uplatnených kapitalizovaných úrokov z omeškania. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 132 ods. 1 CSP, podľa ktorého v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. V zmysle ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

128. Z vyjadrení žalobcu, na ktoré poukazoval právny zástupca žalobcu však nevyplýva, že by v priebehu celého súdneho konania žalobca skutkovo vymedzil, z ktorých konkrétnych faktúr, za aké obdobie, v akej úrokovej sadzbe a v akej sume si vyúčtoval úrok z omeškania. Pokiaľ teda žalobca neopísal rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku na zaplatenie kapitalizovaných úrokov z omeškania a ešte k tomu priložil do súdneho spisu dve odlišné tabuľky – špecifikácie úrokov z omeškania, ktoré vzájomne nekorešponujú vo vyúčtovanej sume úrokov z omeškania, ani nie sú zhodné vo faktúrach, z ktorých je úrok z omeškania účtovaný, žalobca nemôže byť v konaní o zaplatenie úroku z omeškania z tohto dôvodu úspešný.

129. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok zrozumiteľne v časti priznaných úrokov z omeškania neodôvodnil, pričom odvolací súd poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v Náleze sp.zn. III. ÚS 119/03, pričom vyslovil, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (sp.zn. IV. ÚS 115/03).

130. Nakoľko súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne nevysporiadal s námietkami žalovaného vznesenými v priebehu konania a zároveň jeho odôvodnenie v tejto časti si odporuje, takýmto postupom súd prvej inštancie znemožnil žalovanému prípadne relevantne reagovať odvolacími námietkami na všetky podstatné skutočnosti. Takýmto postupom bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, následkom čoho odvolací súd považoval za potrebné dokazovanie ohľadne uplatneného nároku na úroky z omeškania zopakovať.

131. Odvolací súd ešte dopĺňa, že pánom sporu v civilnom sporovom konaní, osobitne v obchodnom spore v žiadnom prípade nie je súd, ale pánom sporu je žalobca. Žalobca je tzv. dominus litis, ktorý rozhoduje o tom, akú žalobu podá, voči komu ju podá, čo bude obsahom žaloby, čo bude predmetom žaloby. Je to žalobca, ktorý určuje okruh skutkových tvrdení, ktoré považuje za natoľko dôležité, aby mu z nich vyplynul nárok, ktorého sa žalobou domáha. Je to žalobca, kto rozhoduje o tom, aké dôkazy bude na svoje skutkové tvrdenia prikladať, je to žalobca, kto rozhoduje o tom, či uvedie aj právnu kvalifikáciu svojho sporu alebo ju nechá na rozhodnutie súdu. Žalobca ako pán sporu môže dokonca žalobu zobrať späť a tým doceliť zastavenie konania. Oproti tomu žalovaný je subjektom, ktorého úkony reagujú na postup žalobcu. Žalovaný môže popierať tvrdenia žalobcu, ktorého viaže dôkazná povinnosť vo vzťahu k ním produkovaným skutkovým tvrdeniam, avšak nie je pánom sporu. V danom prípade žalobca tak, ako už bolo uvedené vyššie, skutkovo nevymedzil uplatňované úroky z omeškania a aj dôkazy – vyúčtovania úrokov z omeškania predložil v dvoch navzájom si nekorešpondujúcim tabuľkám, dôsledkom čoho je prehra v spore. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd žalobcom uplatnený nárok na úrok z omeškania za nepreukázaný.

132. Odvolací súd dopĺňa, že na výsledok rozhodnutia vo veci nemôže mať vplyv ani skutočnosť, že žalovaný pred podaním žaloby časť jednej vyfakturovanej sumy zaplatil, nakoľko tento úkon úhrady nemožno považovať za uznanie zvyšku dlhu, pokiaľ bolo v konaní preukázané, že žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie ceny, ktorú žalovaný pred podaním žaloby čiastočne uhradil, ale len na zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd teda dospel k záveru, že nejde o uznanie zvyšku dlhu podľa § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, tak ako v konaní tvrdil žalobca.

133. Odvolací súd je v zmysle § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi uvedenými v podanom odvolaní, a preto napadnuté rozhodnutie okresného súdu preskúmal iba v rozsahu dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní a inými dôvodmi sa nezaoberal.

134. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobu zamietol.

135. Vzhľadom na to, že žalovaný mal v konaní plný úspech odvolací súd v súlade s § 388 CSP zmenil aj výrok o trovách konania, teda zmenil rozsudok v napadnutej časti výroku II. tak, že žalovanému

priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % v súlade s § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný mal voči žalobcovi v prvoinštančnom konaní v celom rozsahu úspech.

136. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396, § 262 ods. 1 a § 255 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný mal voči žalobcovi v odvolacom konaní plný úspech.

137. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).